

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις > 60
Ἐν τῇ ξένη ἡφραγ. χρ. 15
Ἐξάμηνος κατ' ἀναλογίαν.

ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προσιληνῶνται ἐπὶ ἀποδείξει φερούσης τὴν ὄφρα γίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληροῦμαι καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ἡ κρατῶν τὸ πρότερον φύλλον λογίζεται συνδρομητικῆς.

Διευθύνται: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁδ παύσομαι τὰς Χάριτας ταῖς Μοῦσαις συγκρατηγνός, ἡδύτατα σὺν γίαι.» Ἐδρ. Ἱερ. Ματθ. Στ. 673—5

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Παρ' ἐλπίδα, ἀπέχουσαν ἐτι παρ' ἡμῖν, — σπανίζοντες αὐτοχῶς πλέον, εἰ φρονούντες ὅτι ὅλοι οἱ νεώτεροι γάλλοι μυθιστοριογράφοι οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ τάξις ἀνθρώπων ἀμφιβόλου εὐσευειδησίας καὶ ἀκεραϊδότητος χαρακτήρος, συρράπτοντες διάφορα ἀποφώλια μυθολογικά τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐπινοίας, ἀπλῶς καὶ μόνον ὅπως ἀποταμιεύωσι τὰ οὐχ' ἔυκαταρρήνητα ποσά, ἅπερ ἀποφέρει ἡ ἐκδοσις ἔργου σημειώσαντος ἐπιτυχίαν ἐν τῷ πολυδαίδαλῳ ἐκείνῳ κέντρῳ τῆς ἀναπτύξεως πάντων τῶν τῆς ἀνθρωπίνης παραγωγῆς κλάδων ἀνθρωποὶ δηλαδὴ πρὸς οὐδὲν ἄλλο, ὡς μόνον ἔργον ἔχοντας τὴν ἐπὶ ἀπλῆ ἀργυρολογίᾳ ἄνευ τύφωσιν συνειδότος διάδοσιν τῆς ἀνηθικότητος καὶ διαφθορᾶς παρὰ τῷ κοινῷ. Οἱ ἐξακολουθοῦντες νὰ φρονῶσιν οὕτω οὐδεμίαν προσοχὴν ἀποδίδουσιν εἰς τὰ ἔργα καὶ τὰ ὀνόματα ἐκείνων, οὓς θεωροῦσι κοινωνιοφθόρους ἀγύρτας, οὐδέποτε δὲ ἐλαβόν τὸν κόπον νὰ διερωτήσωσιν οὐτε τὰς διαφόρους σχολὰς τῆς νεωτέρας μυθιστοριογραφίας, οὐτε τὸ ποιὸν καὶ τὸν βαθμὸν τῆς ἀξίας ἐκάστης αὐτῶν, πολλῶν δὲ ἦν τὸν κάλαμον ἢ τὴν ἀξίαν ἐνὸς ἐκάστου τῶν συγγραφέων.

Ἄλλ' ὅλοι οἱ τυχεροὶ ἀναπτύξεως οὐχὶ τοιαύτης, οἳα χαρακτηρίζει τοὺς ἀκριβεῖς τούτους διακρτυρομένους τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος, ἀλλ' ὅπως δῆποτε συμβαδίζουσης μετ' ἐποχὴν, ἐν ἣ ζῶμεν καὶ ἀποβλεπούσης οὐχὶ εἰς σκηνὰς καὶ φάσματα θεωριῶν μαρνανθίσων πλέον ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλ' εἰς πραγματικότητας ὕγιαι καὶ ζώσας, ὅλοι οὗτοι γνωρίζουσιν ὅτι πολλοὶ

τῶν συγγραφέων τούτων δὲν εἶναι ἀγύρται γραμματέμποροι ραφιδούτες πρὸς ἀπλὴν ἀργυρολογίαν τυχαίᾳ μυθιστοριογραφίᾳ, ἀλλ' ἐμβριθεῖς καὶ σοφοὶ κοινωνιολογοὶ, ἄνδρες σημασίας, τετιμημένοι οἱ πλείστοι διὰ τοῦ τίτλου τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ, διεκρινόμενοι δὲ διὰ τῆς ἀριστοτέχνιδος γραφίδος τῶν προβλήματα κοινωνικὰ ὄψιστου ἐνδιαφέροντος.

Ἐὰν δὲ πράγματι ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν ἀποκομίζουσι γενναίον χρέμα, τοῦτο εἶναι δικαιοσύνη ὕλη ἀνταμοιβῆς τῆς μεγάλης τῶν ἔργων αὐτῶν φιλολογικῆς τε καὶ κοινωνικῆς ἀξίας καὶ μεγαλόφωνος ἰνδείξεις τοῦ μεγάλου γοήτου, ὅπερ ἐξακοῦσι παρὰ τῇ κοινωνίᾳ αὐτῶν.

Καὶ οἱ μὲν πλείστοι ὡς ἰανθάνοντες καὶ ἀνεύου δασκαλισμοῦ ἠθικολογοὶ, μετ' ἀναλυτικῆς φιλοσοφίας ψυχολογοῦντες τὴν σύγχρονον κοινωνίαν, ὡς ὁ Paul Bourget, τινὲς δὲ ὡς ἐκλαίεσθαι, ὡς ὁ Camille Flammarion, ἐπιστημονικῶν ἀληθειῶν, αἰτινας, ὡς ἔχουσι μετ' ὁ ἀξιοματικῶν αὐτῶν ὕφος θὰ ἦσαν ἀπρόσιτοι εἰς τὴν ἀντιλήψιν τῶν πολλῶν καὶ ἀπόρροφου εἰς οἰκογενειακὴν ἀνάγκην, ἀποδίδουσιν οὕτω εἰς τὰς κοινωνίας ἐνδοῦς αἰμαγίστην καὶ δικαίως ἀποβαίνουσιν ἀξίῳ τῆς γενικῆς καὶ δὴ διεθνούς αὐτῶν φήμης καὶ δημοτικότητος συμβάλλοντες οὕτω γενναίως εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς ἐξυψώσεως τῶν πνευμάτων καὶ τῆς ἐδραϊώσεως τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ.

Ἄλλ' ἐτι μεγαλειότερον ἔργον τῶν ἐκλαίευστων τῆς ἐπιστήμης ἐξακοῦσιν ἐκείνοι, οἵτινες ἐνδύοντες μετ' ὁ καλλιτεχνῶν ἐνδύμα τῆς γλαφυρᾶς καὶ θαυμασίας πλαστικῆς αὐτῶν διηγήσεως τὰ σοβαρώτατα τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων καὶ ἐκφέροντες οὕτως ἐπ' αὐτῶν ἄνευ τοῦ ὀχληροῦ τῆς σχολαστικότητος στόμφου τὴν ἰδίαν τῶν πεφω-

τισμένῃ ἐπ' αὐτῶν γνώμῃ, διαφεύζουσι τῆς κοινῆς ἀντιλήψιν, καὶ δὴ προκαλοῦσιν ἐπὶ τῶν ὀψιστου ἐνδιαφερόντων τούτων ζητημάτων ὀληντὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινῶ, ὧν εἰσιν ἀξιοί.

Τοιοῦτος καὶ δὴ δεινότατος ἐκλαίευστος κοινωνικῶν θεμάτων ἀναφανέσθαι ὁ ἔξοχος μυθιστοριογράφος κ. Marcel Prévost ἐν τῇ περισπουδαστῇ αὐτοῦ συγγράματι, α' Ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Φραγκίσκην, ἐν ᾗ ὑπὸ τύπον στοιγικοῦ θεοῦ γράφοντος πρὸς φιλάτην ἀνεψίαν ἐπιστολὰς πλήρεις τρυφερότητος, μετ' ὁ ὕψος ἐκρίβως ἐκίνο τὸ ἰαληθῆος συμβουλευτικῶν καὶ διαλεκτικῶν μᾶλλον, ὅπερ πρέπει νὰ μεταχειρίζονται οἱ πρεσβύτεροι θέλοντες νὰ ἠθικοποιήσωσι τοὺς νεώτερος, πραγματεύεται μετὰ σπανίας ἔξυμωκείας, ψυχολογικῆς δυνάμεως καὶ ἀληθῶς κοινωνικῆς σοφίας διάφορα ἐξόχως ἐνδιαφέροντα θέματα, οἷον περὶ τῆς γυναικείας ἐκπαίδευσως, περὶ τοῦ οἴκου, περὶ τοῦ βίου τῆς νέας κῆρης καὶ τοῦ τύπου κατ' ὄν αὐτῆ δέον νὰ διαμορφωθῆ, περὶ τοῦ γάμου, τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων καὶ εἰ τινοῦ ἄλλου.

Χέρην τῶν ἡμετέρων ἀγνωστών, ἰδίᾳ δὲ τῶν φιλάτων ἡμῶν ἀγνώστρων, δι' ἄς ἀπὸ ἐξαιτίας ἡδὴ προσωρίσκειν τὴν Βοσπορίδα, μετ' εἰλικρινοῦς ζήλου ἐπιδοθεῖσαι εἰς τὸ εἰπερ τι καὶ ἄλλο ἐπιμύθορον δημοσιογραφικῶν τούτου ἔργου, ὅπερ τῆς εὐρύτερας αὐτῶν ἀναπτύξεως καὶ ἀληθοῦς ἐξυψώσεως τῆς θέσεως αὐτῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, δημοσιεύομεν σήμερον περικριπᾶς τινος ἐκ τοῦ ἐξαισίου τούτου συγγράμματος τοῦ διακρίτου Γαλλότου συγγραφέως περὶ τῆς γυναικείας ἐκπαίδευσως, ἐπιφυλασσόμενα ὅπως προσφέρωμεν εἰς αὐτὰς προσιγῶς ἀπὸ τῶν σπηλῶν τούτων σειρᾶν ὀλην τεμαχίον ἐξ αὐτοῦ πραγματευομένων περὶ ὀλων τῶν ἀνω θεμάτων.

ἌΜοι ἔγραψες, γλυκεῖα μου ἀνεψία, γράφει ὁ θεοὺς πρὸς τὴν ἐν ὄρῳ γάμου Φραγκίσκην, ὅτι σοβαρὰ τις μέριμνα σὲ ἀπατηλοῖ: ποία, δηλονότι μέθοδος, πρόγραμμα καὶ ὀρολόγιον δέον νὰ ἐφαρμοσθῆ ἐν τῇ σχολικῇ διδασκαλίᾳ Φραγκίσκης τῆς Β', ἥτοι τῆς μικρᾶς θυγατρῆς σου, βθαν σὺν θεῷ θ' ἀποκτήσης τοιαύτην. Τοῦτο βεβαίως ἐνδιαφέρει μεγάλως πόσαι καὶ πόσαι μέθοδοι ἐξαι-

ρεται κατ' ἐκτατὰς ναυκαγοῦσιν οὐχ ἦντον διδακτικῶς καὶ παιδαγωγικῶς, ὡς μὴ προβλέπουσαι τὰς πρακτικὰς τοῦ βίου ἀνάγκας.

Ἐἶνα σοὶ διεκρινέσω, ὡς τὴν συλλαβάναν ἐν κῷ, τὴν ἀρμονίαν τῆς μεθόδου μετὰ τῆς σκοπίμου χρήσεως τῶν ὀρων τῆς ἡμέρας, θὰ διαπλάσω φανταστικῶς καὶ δευτέραν Φραγκίσκην ἀσχολομένην εἰς τὰ ἡμέρησια αὐτῆς σχολικὰ καθήκοντα.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ ν' ἀπειθῶμαι πρὸς τοὺς συνήεις κοινωνικοὺς ὀρους, θὰ διαπλάσω τὴν θυγατέρα σου (δωδεκαετῆ, ὑποθέσωμεν, τὴν ἡλικίαν) μετρίαν ὡς πρὸς τὴν σωματικὴν ὕγιαν, τὴν εὐφρίαν καὶ τὴν φιλοπονίαν. Ἐνοῶ δὲ τούτων ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὴν ὑπερφροτώσωμεν διανοητικῶς. Φρονῶ δὲ ὅτι ἡ φιλοδοξία σου ὡς μαλλώσσης μητρὸς δὲν θὰ προσβλήθῃ, ἰάν δὲν ἀποδώσῃ εἰς τὴν ὑποθετικὴν ταύτην δεσποινίδα εὐφρίαν καὶ φιλεργίαν ὀλος ἔξοχου, αἰτινας εὐρίσκονται μόνον εἰς τὰς ἐξαιρέσεις μεταξὺ τῶν θνητῶν.

ἘὉ πατὴρ Grady, φιλάτη μου Φραγκίσκη, ἐν ὀραῖς ἀρηγήσει τῆς πρώτης του νεότητος, κατακρινεῖ ἰλιαν δικαίως τὴν ὑπερβολικὴν ἐργασίαν, τὴν ὀπίαν, ἀλίγει ἐπιβάλοισιν ἄνδρες εἰς παιδία, ἐνῷ αὐτοὶ οὕτοι θὰ ἠροῦντο νὰ τὴν ἐπιβάλοισιν εἰς ἑαυτοῦς. ἘὉ πατὴρ Γκρατρὺ ἔχει δικαίον. Πρόγραμμα ἡμερησίων μετ' 11 ἐργασίμων ὀρας, ἀφιμείων μόνον 4 διὰ τὴν διάχυσιν καὶ ἀνάπαυσιν, εἶνα βάρβαρον καὶ ἡλίθιον ὀλος.»

Ἐδῶ αἱ ἀγαπητὰ ἀνεγνώστρια θέμοι ἐπιτρέψουσιν, ἐλπίζω, μικρὰν τινα καρένθησιν. Ἐως νὰ σχολιάσωμεν ἐνταῦθα τὸ κύριον τοῦ χωρίου τούτου θέμα, ἦτοι τὸ ζήτημα τῆς ἐπιβαλλομένης εἰς τὰ δυστυχῆ μικρὰ ὑπερβολικῆς ἐργασίας, αὐτοῦ ὅπερ ἐπιφυλασσόμεθα ν' ἀναπτύξωμεν ἐν τῷ προσεχῆ φύλλῳ, — αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ ὀθλωμεν ἄλλαν τινα τοῦ συγγραφέως βλέψιν, ἦν θεωροῦμεν ἐτι σπουδαιοτέραν, δυνατόν εἰπεῖν.

Φαντάζομαι πόσοι παρ' ἡμῖν ἀγαθοὶ ἀστοὶ ἐκ τῶν στερεῶς ἐχομένων ἀποδομοποιῶν τινῶν προλήθωρον τοῦ παρελθόντος, ἄς οἰκτρῶς συγγίνοτες τὰ πράγματα ἐν τῇ ἀγνοίᾳ τῶν, — ὀνομάζουσι πατέρα ἦθη, φαντάζομαι πόσοι αὐστηρὰ γερουτοκόροι μετ' ὁ νευροπαθῆ δριμύτητα τῆς μαρνανθίσεως ἰδιοσυγκρασίας τῶν κρινουσῶν πρόσωπα καὶ

πράγματα, φρντάζομαι πόσο των επί δακτυλο-
σμη διαπερνώντας σχετλιαστών ήθικολόγων, εστι-
νες δέν σπανίζονται δυστυχώς παρ' ήμεις, εις την
ανάγκωσιν των άνωθι γραμμών θά σήλωσιν όργιλως
την κεφαλήν και θά σασπάσωσι τας όφρυς, ώς
ποτε ο' Ολύμπιος Ζεύς άναρριπτάζοντας τας άμ-
βροσίας χαίτας και βάλλοντας έκπλήξεις και ά-
ποδοκιμασίας έπιφωνήματα.

—Τί; θά άνακράξωσιν αυτά είναι τά ευεργετή-
ματα του νεωτέρου πολιτισμού, τά όποια έδώ μας
συνιστώνται; Μία κόρη πριν άκόμη ύπανδρευθῆ νά
σκέπτηται περί των τέκνων της και νά συζητή
μάλιστα περί αυτών άνευρυθιάσως; !!! Ποῦ εις
την εποχήν μας νά τολμήσουν οι κόραι νά έμιλή-
σουσιν περί ύπανδρείας και τέκνων! Θεέ μου, Θεέ
μου, μή χειρότερα! . . .

Άλλοίμονον τό νά ύπάρχωσιν έτι παρ' ήμιν
και οι σκεπτόμενοι οὔτω! άποδεικνύει πόσον άκόμη
εὔριστάμεθα μακράν του νεωτέρου τούτου πολιτι-
σμού, και πόσην άνάγκην έχομεν όπως διαχυθῆ
πέραξ μας φως, απλειότερον φάος, όπως έλεγεν
έκπνέων ο' μελωδικός κύκνος της Γερμανίας, ένα
δυσίεστον άναβλήψωμεν!

Ναι, παρ' ήμιν ύπάρχουσιν έτι οι φρονούντες
τοιαῦτα και θέλοντες την νέαν κόρην νεκράν και
βωύπιδα δάμαλιν περικουσμένην, ώσει υπό ύπά-
της τινός άρετής, υπό της παντελοῦς άγνοίας
των βιωτικων πραγμάτων και των καθήκοντων
του μέλλοντος κλήρου της ως συζύγου και μητρός,
άναπαυμένην δι'έξλιξης εὐτολμω; εις αυτόν εκ
του προχείρου δλος και άπροπαρσκειον, οίονει
από κόπης εις τό βῆμα,» και νομιζοντες έν τη
μακαρία των άπλοικότητα, ότι τοῦτο άποτελει
την άγνότητα της παρθένου. Ο άλλθης όμως πο-
λιτισμός, ο θέλων την γυναίκα, οχι άλλως βωθόν
έπιπλον ή λάλον πλαγγόνα, οχι άλλως κατοικί-
διον ή ζωόφυτον, αλλά γυναικα έληθῆ, αλλά μη-
τέρα και παιδαγωγόν, αλλά παρραγωγόν άνθρώ-
πων; αλλά τον μέγιστον άναμορφωτικόν της κοινω-
νίας παράγοντα, θέλει την νεάνιδα, τούτίστι την

έν εξελίξει γυναίκα, τελείως και έπιστημονικώς
έγκρατή πασών των άναγκαιουσών αυτῆ ύψηλών
και ποικίλων γνώσεων, πάσης οὔτως ειπείν της
αέγκυκλοπαιδείας της μητρός,» πάσης της «εξέ-
χνης του βίου», ήτις άποτελει δι' αυτήν δλόκλη-

ρον σοβαράν έπιστήμην, την μόνην έπιστήμην, ή-
τις είναι κατέλληλος εις την φύσιν και τον προ-
ορισμόν της γυναίκης.

Θέλει την μέλλουσαν μητέρα, τό λογικόν τουτο
όν, τό μέλλον οικειοθελώς και εύνοιεδήτως νά
καλέσῃ εκ της άνυπαρξίας εις την ζωήν άλλα
δντα, έχουσαν πλήρη συναίσθησιν των βρυυτάτων
αυτῆς εὔνων και της ύψιτης αυτῆς επιδράσεως
έπι του βίου εκείνων, ών ή ευδαμονία και ή κκο-
δαιμονία εις τό πλείστον δημιουργήμα των χει-
ρων εκείνης. Γαῦτην την πλήρη γνώσιν της γυ-
ναικείας έγκυκλοπαιδείας, ταῦτην την βαθυτά-
την συναίσθησιν της μητρικῆς εὐθύνης: παρὰ τη
νεάνιδι τη προσερχομένη εις τον γάμον, ζητεί εί-
δικώς; νά τονίσῃ ο' άνά χείρας ήμων συγγραφεύς.

Οχι και ήλλη διαφορά μεταξύ των γινωμένων
παρ' ήμιν και των δούτων γενέσθαι!

ΚΟΡΝΗΙΑ ΠΡΕΒΕΖΙΤΟΥ.

ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

"Ήσυχ' ε' τάκρογιόλι παιζ' ή θάλασσα
και ε' τη στεργιά τό δάσος, τό παρθένο
ε' του δειλινού τό πάναγνο τό ήσυχμα
τό ήύλλωμά του γέρνει μυρωμένο

Με τό γλυκό της θάλασσας μουρμούρισμα
και ή φωνή, που άπ' τό δάσος βγαίνει,
ε' ένα τραγουδι μυστικό ένόνεται,
που τό τονίζει αύρα φτερωμένη.

Πάρτ' το, ψυχή μου, κ' άρμονία στάλαξε,
νά ζωντανήν ε' ούράνιο τόνο
ε' ως ύψωθῆ σάν προσευχή αιθέρια
ε' τον ύπερκόσμο του Πλάστη θρόνο.

Κ. Φριλιγγος

Εν Χάλκη Ιανουάρ. 1905.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΩΝ

(Συνέχεια, ιδε προηγ. αριθ.)

Μέση των δρομίων ή των άχθοφόρων τούτων,
κυκλοφορεί τό πλήθος των πεζών καθαρώς ειπείν
σπουδασται με μακράς έλαφροτάτας εσθήτας; και
με ψιαθίνους εύρωπαϊκούς πύλους, μικροί άστοί και
ύπάλληλοι, στρατιώται με όλυλεύους στολάς,
τό γερμανικόν πιλίκιον φέροντες, Σίται με την
μακρήν μαύρην πλεξίδα, γυναίκες του λαού τε-
τυλιγμένοι έντός των κροσώ αυτών με τά σχεδόν
πάντοτε θελκτικα ήχογραφήματα και με την ώ-
ραϊαν μελανήν κόμην των δεικνυμένων χρυσαλλί-
δος διατεθειμένην.

Έπίστε γραμμή τροχοδρόμων θλίβει και τα-
ράτ ει τό δῆμα του περιηγητού, του έλθόντος ο-
πως εύρη την λήθην των εύρωπαϊκων πεζυτήτων.
Και έν τούτοις ή Ίαπωνία είναι ολιγώτερον εύρω-
παϊκή παρ' όσον την λέγουσιν, έν τῷ έματισμῷ αυ-
της, έν ταις όρέξεισιν, έν τοις ήθισι και έν ταις
συμπαθείαις εκόμη. Ε' πάντα συνέχονται εις αυ-
τόν τον πολιτισμόν, τον επί μακρόν και έπισταμέ-
νως συνδρασθέντα. Οὔτως ώστε ο' Ίάπων άπαξ ά-
ποφασίσας νά υιοθετήσῃ την εύρωπαϊήν άμφιεσιν,
είσάγει άναγκαστικώς έν τῷ βίῳ αυτου πολυκριθ-
μους τροποποιήσεις μεγαλειέτας σπουδαιότητος.

Τά στενά και πυκνά ήμων ένδύματα περιβε-
βλημένες δέν δύναται πλέον νά διέλθῃ τον βίον του
οκλαδόν επί ψάθων καθήμενος, είτε πρόκειται νά
αναγνώσῃ, νά γράψῃ, νά έργασθῆ, νά συνομιλήσῃ.
Έντευθεν ή επιπλοσκευή επιβάλλεται. Το δάπε-
δον καθίσταται άπαραίτητον τό δάπεδον όμως
επιτάσσει την κλίνην.

Οὔ-ω καταργούνται αι μικραί οικίαι, ένθα ο
Ίάπων ήτο εξαίρετα έγκατεστημένος, χωρίς ποτε
νά υποπευθῆ την ύπαρξιν του επιπλοστρωτου,
του έβενουραγού και πολλών άλλων τυράννων.

Όσον άφορῆ τας συνήθειας, αι συνέπειαι διγ
είνε ήττον σημαντικαί. Άνήρ με περισκελίδας και
γυνή φορούσα στηθόδεσμον, δέν δύναται δεκάκις
της ώρας νά γονυπετώσῃ ή νά ύποκλίνωται έδα-
φιαώς, συμφώνως προς τους κανόνας της παλαιῆς
ιαπωνικῆς ευγενείας. Άλλως τε, αυταί άκόμη αι
έδαφιαται και έπανηλιγμένα προσκυνήσεις, δι'

ων επιθερόνουσιν άλλήλους; εξ είκουσι βημάτων ά-
ποστάσεως, προσλαμβάνουν κχι τό γελοιον και
άλλόκοτον, όταν γίνονται έν άπουσία της άνέτου
και περιφροσύνης εσθήτος, ήτις μερικώς κινήσεις
καθιστῆ έπαγωγούς την εῖψιν και ευρύθμουσιν. Ο
καλλιτέχνης δε οὔτος λαός, εξαίρετος κριτής εις
τοιαῦτα ζητήματα, τό έννοει άριστα. Η Ίαπωνίς
γυνή του εκλεκτοτέρου κόσμου, την παρισινήν φέ-
ρουσα άμφιεσιν, πειράται νά χαιρετίσῃ, όπως και
παρ' ήμιν, κατορθοί δε τουτο μετά περισσῆς άδει-
ξιότητος, μεθ' δια τῶ θαυμασία φυσικά προτερή-
ματα αυτῆς, την χάριν δηλ και την ευκαμψίν.
Άλλως τε ο' εκλεκτός Ιαπωνικός κόσμος; πολύ
περισσότερον περιβάλλεται τώρα την εθνικήν στο-
λήν παρ' όσον πρό τινων έτών έπραττε.

Κ. Φωτιάδης

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ
ΥΓΙΕΙΝΗ
της Εφῆβου Κόρης.

... Μετά σείο, μάκαιρα θῆλια, τέθηλε
πάντα, και λάμπει χαριτων έαρ' εθεν δέ
χωρίς οὔτις εὐδαίμων»
(Αθηναίος άεινονοστήσις.)

Άγιορροῦται τη τρυφερά καρδιά της Εὐγενεστάτης
Κυρίας Πηνελόπης Σ. Γ. . .

Έάν θελήσῃ τις ν' άνασκοπήσῃ με βλέμμα
έταστικόν τον πλυτάραχιν του γυναικείου φύ-
λου βίον, δέν θά δυσκολευθῆ νά παρατηρήσῃ, ότι
έν τη σταδιοδρομία αυτου υφίσταται περιόδος
τις, άπαιτούσα την λεπτοτέραν των φροντίδων
και αυστηροτέραν των επιβλέψεων. Η περίοδος
έκεινη περιλαμβάνει την εφηβείαν της τρελλῆς
νεότητος, της χαϊδεμένης τούτης του έρωτος
και των όνερων παιδικίας. Δέν έχομεν άνάγκη
νά κρίνωμεν, μετά του διαστήμου Michelet
την γυναίκα, ένα τονίσωμεν την σημασίαν της
υγιεινῆς επί της τρυφεράς ύπαρξέως της εφῆβου
κόρης. Η ηλικία αυτη (11—18ον έτος), ήτις
περιλαμβάνει ίσως τας γλυκυτέρας και άθωοτέρας
στιγμάς του πρώτου του ώραϊου φύλου έν τῷ
βίῳ βῆματος, άνεκαθεν έπέσυε την προσοχήν
των υγιεινολόγων, ένεκα των κατ' αυτην έπιτε-
λουμένων πολλαπλών ήθικων τε και φυσικων

μεταβολών. Διὰ τὸ ὠραῖον φύλον ἡ ὠραϊότης εἶναι συνάλλαγμα, ὅπερ ἡ ὑγιεινὴ ὑπογράφει μόνον εἰς τοὺς πιστοὺς αὐτῆς ὁπαδοὺς.

Ἡ ἐφηβὸς κόρη, ἡ μέλλουσα μήτηρ καὶ σύζυγος, ὀφείλει νὰ κλῆναι τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς παντοδυνάμου ταύτης θεᾶς, ἥτις, ἐνισχύουσα καὶ ἐξωραίζουσα τὸ ἀρμονικὸν τοῦ ὀργανισμοῦ ὄνολον, συντελεῖ κατὰ μῆκος μέρος εἰς τὸν στολισμὸν τοῦ σώματος, τὴν αὐξήσιν τῶν θελητῶν καὶ διόρθωσιν τῶν ἐλαττωμάτων αὐτοῦ. Πόσαι κακαὶ στάσεις καὶ παραμορφώσεις τοῦ σώματος, πόσαι νοσηραὶ καταστάσεις τῆς ἐφήβου ἡλικίας δὲν διεστρέβλωσαν καὶ τὸ ὠραιότερον καὶ τὸ μᾶλλον ἀπρόπλαστον σῶμα, ἐνῶ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ προληφθῶσιν ἢ νὰ διορθωθῶσιν διὰ τῆς ἐγκαιροῦ ἐπεμβάσεως τῆς ὑγιεινῆς.

Ἐὰν τὸ πρῶτον βῆμα, δι' οὗ ἡ ἐφηβὸς κόρη εἰσέρχεται εἰς τὸν οὐδὸν τῆς ἐνεργῆς ζωῆς, γίνηται ἐπιφαλῆς, εἶνε φρεσικώτερον ὅτι ἅπαντα τὰ λοιπὰ ὅα φέρωσι τὰ στρεβλὰ τῆς ἀρχῆς Ἰχνη. Ἀτῆς γυναικὸς ὁ μέγας κίνδυνος εἶναι, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἄρχεται ψευδίζουσα τοὺς πρώτους φθόγγους, μέχρι τοῦ 15ου ἢ 16ου ἔτους, ἔγραφε, διδάσκημος Ἀμερικανὸς παιδαγωγός. Ἡ φύσις, ἡ ἄχρη τῆς ἡλικίας ἐκείνης, μόνον περὶ τῆς συντηρήσεως καὶ αὐξήσεως τοῦ ἔργου αὐτῆς ἀσχολήσασα, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἄρχεται ἐξεγειρομένη. Τὴν ἐξεγερσιν ταύτην παρακολουθεῖ μία καθολικὴ ἀναστάσις, εἰς πρῶτον ὄργανισμός. Νεῖαι συνθηκαὶ βίου ἀναφαίνονται, καὶ νεαὶ λειτουργίαι δεσπόζουσι. Ἐν τῇ ἠθικῇ ταύτῃ θεύλλη ἡ ὑγιεινὴ καὶ ἡ κατὰλληλος ἀγωγή δέον νὰ συνεργασθῶσιν, ὅπως ὁδηγήσωσιν εἰς εὐδὸν καὶ ἀσφαλῆ λιμέναν τὴν κλυδωνιζομένην νῆα τῆς ἐφήβου νεάνιδος.

Α'.

Ἠθικαὶ Μεταβολαὶ καὶ Διάπλασις χαρακτῆρος.

Ἡ φύσις ἡ οὐδέποτε ἀποτόμως μεταλλομένη, ὡσπερ προνοητικὴ μήτηρ προαγγέλλει τὴν ἐναρξιν τῆς ἐφηβείας διὰ βαθμιαίων ἠθικῶν καὶ φυσικῶν ἀλλοιώσεων.

Καὶ ἰδού τὰ πρῶτα ἔμμηνα, ἡ δικλείς αὐτῆς τῆς ἀσφαλείας τοῦ γυναικείου ὀργανισμοῦ.—Κοιμηθεῖσα παιδίον, ἐξυπνῆ μεγάλη κόρη, καὶ ἔκτοτε

νεὰ ὅπως ὄψις, ἀπροσδόκητος, ἐστὶν ὅτε, λαμβάνει γύρον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἡ μικρὰ κόρη, ἡ ἔως χθὲς μὲ παλῖνα βαυκαλιζομένη, ἀρίνουσα αὐτὴ κατὰ μέρος, ἄρχεται καθισταμένη φιλάρεσκος. Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἥθης πάθαι ἀόριστοι, ἄγνωστοι, κατέχουσι τὴν νεκρὰν παρθένον, ἥτις ἀσυνιδίωτος αἰσθάνεται τὴν ἄδῃτον ἀνάγκην τοῦ νὰ καθίσταται γυνὴ. Αἱ ἰδέαι τῆς, τὰ αἰσθηματὰ τῆς ὑπὸστάνται ἀιρινιδίαν μετὰμorfωσιν. Ἀδιάφορος πρὸς τὸ φίλτρον τῶν γονέων τῆς, τῶν συγγενῶν τῆς, ὡς μόνον εὐτυχίαν τῆς θεωρεῖ τὴν μοναξίαν. Εἰς μέτην ἔρωτᾷ ἑαυτὴν περὶ τοῦ αἰτίου τῆς μελαγχολίας τῆς, τῆς λήπης τῆς, ἣν αἰσθάνεται ἄνω καταρκνοῦς αἰτίας. Δάκρυα ἄνευ αἰτίας, συγκατασκευάζονται, ἄκρα πρὸς ὄνειροπολήματα τάσας, νευρικότα καὶ ἐπὶ ταῖς ἐλαχίσταις τοῦ βίου παραλλαγαῖς, συγκατασκευάζονται τὰς γλυκείας καὶ ὄνειροπολίας στιγμὰς τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς τρυφερᾶς ὑπάρξεως.

Εἶνε ἡ μετρίωσις τῆς χθὲς χρυσάλλης, μεταμορφωθείσα εἰς λαμπρὰν τῆς σήμερον πεταλούδαν, ὡς ἔψαλλεν ὁ ποιητὴς Delille, διὰ τῶν ἐξῆς ὁμηρικῶν στίχων:»

«Ἀποφύγουσα τὸ ὄμμα τῶν περὶ αὐτὴν ἀνθρώπων, καταφεύγ' εἰς τὸ ἠμίφωτον ἀποκίετον τῶν τόπων. Ἐ'χαριστώσας τῶν ἀνέμων ἀκροῦται τὴν βοήν, καὶ τῶν θαλασσῶν τὴν γαῖοισον, τῶν χειμᾶρων τὴν βοήν.

«Τῇ ἀρέσκουσι τὰ δάση καὶ ἡ ἄκρα ἐρημία, ἐν ἧ ἑαυτῆς ἀνέως ἀπολαύει ἡ καρδία.
«Ἄν ἀπέτανι πενθοῖσθε φῖσως παρεστῆθι, πρὸς τὸ πέθος αὐτῆς κρύφα φαίνεται τὸ σιμπαθῆθι.

Χθὲς μικρὰ κόρη, σήμερον μεγάλη, αἰσθάνεται ὅτι μόνον ὁ γάμος χωρίζει αὐτὴν ἀπὸ τὰς λοιπὰς γυναῖκας. Λυπημένη καὶ δειλὴ ὡς περιστερὰ, φέρεται πρὸς τὸ ἄγνωστον τοῦτο, ἐπερ ποθεῖ καὶ δι' ὅπερ ὅμως ἐνδοιάζει. Ἡ ψυχικὴ αὐτῆς κατάστασις, ἥτις τόσους ποιητὰς ἐνέπνευσε, δὲν εἶνε καὶ πολὺ θελκτικὴ, ὅταν λαμβάνη διαστάσεις μεγάλας. Εἶνε νευραλγία τῆς ψυχῆς, φωνὴ τῆς φύσεως ἐξεγειρομένης, δυναμένη νὰ ἐπιφέρει χορεῖαν, ὑστερίαν καὶ καταληψίαν. Ἡ ὑστέρεσις αὐτῆς ἐκβάσκει καὶ τρυπὴ τῶν πραγμάτων εἶναι τὴν σήμερον συνθησάτη δυστυχίαν, ὡς ἐκ τῶν

ἀπαιτήσεων τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ. Πολλὰκις ἔχουσαν γέινει μάρτυρες τῆς τραχῆς ἐκείνης τῶν νεύρων τῶν ευαίσθητων δεσποινίδων, αἰτινες καὶ εἰς τὰ πηδῆματα φύλλων, ἢ τὴν ἐμφάνισιν ποντικῶν εἰς τὴν ὀπὴν σάνδος τινὸς τοῦ οἴκου, αἰσθάνονται φοβερὰν τὴν κρίσιν τῶν νεύρων, κλαίουσιν ἀνικτίως, θυμόνουσι καὶ πνίγονται ἀπὸ τὸν νευρικὸν κόμβον. Εἶνε ἡ τόσον συγχῆ ἔς τὸν αἰῶνα μας νόσος, ἣν οἱ ἰατροὶ καλοῦσιν ὑστερίαν, καὶ ἥτις λαμβάνει τὴν ἀρχὴν τῆς συνήθως ἀπὸ τῆς ἐφηβῆς ἡλικίας. Γονεῖς καὶ παιδαγωγοὶ καὶ ἅπαντες ἐν γένει, οἱ τὴν διάπλασιν καὶ ἀνατροφήν τῆς ἐφήβου νεάνιδος ἐπιφορτισμένοι, ἔχουσι καθήκον ἱερὸν νὰ ἀντεπεξέλθωσι κατὰ τῆς ὑπερβασίας ταύτης, ἥτις, μὴ προλαμβανόμενη, δύναται νὰ ἀφήσῃ Ἰχνη θλιβερὰ καὶ ἀνεξίτηλα καθ' ὅλον τῆς γυναικὸς τὸν βίον. Ἡ ἀγωγή, ἐφ' ἧς ἐν τοιαύταις περιστάσει θὰ βασιθεύωμεν, συνψίχεται εἰς τὰ παρὰ πόδας σημεῖα :

Αἱ νεάνιδες, αἱ ἐκ νευρικῶν καὶ ὑπερικῶν γονέων καταγόμεναι, αἰτινες ἤρξαντο ἤδη ἐκδηλοῦσαι εὐσυγκινησίαν ὑπέμετρον, ἀνάλυσιν εἰς δάκρυα ἀνάτιον, προσβολὰς ὑπονοσίας, καὶ τὰ παρόμοια, δέον νὰ διαπαιδαγωγῶνται, εἰ δυνατόν, μακρὰν τῆς οἰκογενείας αὐτῶν ἐν δημοσίαις ἢ ἰδιωτικαῖς σχολαῖς, ἐν αἷς τὸ πνεῦμα τῆς νεάνιδος ἐθίζεται εἰς μεθοδικὴν ἐργασίαν, εἰς σεβασμὸν καὶ οὐσιματικὴν παιθαρχίαν, καὶ διαπλάσσειται οὕτως ὁ χαρακτῆρ αὐτῆς. Ἡ ἀνατροφή τῆς εἰς ὑστερισμὸν ὑποψήφιας δεσποινίδος ἀπαιτεῖ θυσίαν, ἐκ μέρους τῶν παιδαγωγῶν καὶ γονέων, τὴν ἀγωγήν αὐτῶν ἀναλαμβάνοντες ὀφείλουσι νὰ ἐνεργῶσι μετὰ καρτερίας ἅμα καὶ μετὰ μετριοφροσύνης, καθότι τὰ ὑπερικά παιδία εἶνε φύσει ὑποδοκίμωτα καὶ αἰσθηματικώτατα. Ἡ διανοητικὴ ὑπερκώπωση δέον ἐπιμελῶς νὰ ἀποφεύγηται. Ἡ παιδαγωγός, δέον νὰ γνωρίζῃ ὅτι τὰ νευρικὰ παιδία ἐπιζητοῦσι τὴν πρὸς ἄλληλα σχέσιν, ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ταυτότητος τοῦ τρυποῦ τοῦ αἰσθάνεσθαι, καὶ ὀφείλει νὰ ἀποτρέπῃ τοὺς ἰδιαιτέρους τούτους συγχρωτισμοὺς, οἵτινες ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ὑποδαυλίζουσι τὰς ὑπερβάσεις τὰς εἰς. Ἀποφυγὴ ψυχικῶν συγκινήσεων, ζῦνιῶν, βιολίων θεατρικῶν παραστάσεων, ἀναγνώσεως μυθιατορημάτων, καὶ βι-

βλων ἐξαπτότων τὴν φαντασίαν, ἀφήγησεν περὶ μάγων καὶ βρυκολάκων, δέον νὰ ἀποτελῇ τὴν βάσιν τῆς δαθασομένης ἀγωγῆς. Αἱ συνειδήσεις τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπνωτιστῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ ἐπὶ τῶν εἰς τὸν ὑστερισμὸν προδιατεθειμένων ἐπιδρῶσαι, δέον ἐπιμελῶς νὰ ἀπαγορευθῶσιν. Μεγίστη ἐπίσης προσπάθεια δέον νὰ καταβάλληται διὰ τὴν φυσικὴν τῶν ὑστερικῶν ἀνάπτυξιν. Διαμονὴ ἐν ἑλευθερίᾳ ἀέρι, ζωὴ ἐν ἐξοχῇ, (παρὰ τὴν θάλασσαν διὰ τὰς ἀτονικάς, παρὰ τὰ ἔρη διὰ τὰς νευρικές) βῆσι μὲν γυμναστικῆς, ἵππασίας, ποδηλασίας, κολύμβηματος, ὀπλισμῶν ἀνευρυσμικῆς καταπόνησεως, ὑδροθεραπείας (ὡς μορφήν ψυχρῶν καταιονήσεων, ἢ πλύσεων, ἢ περικλύσεων, ἢ θαλασσίων λουτρῶν). Ἡ δαίτα δέον νὰ ἦ τονικὴ, ἐν κεφαλῇ δὲ δέον νὰ συμβουλευθῶσιν πᾶν ὅ,τι ἐνισχύει τοὺς μύς, καὶ ἀναπτύσσει τὸ σῶμα, ἔμα δὲ νὰ ἀπαγορευθῶσιν ὅ,τι ἐξιγείρει τὴν αἰσθητικότητα, καὶ ἐξάπτει τὴν φαντασίαν.

Μ. Μουσειδῆς ἰατρός

ΠΩΣ ΖΩΣΙΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

(Συνῆχεια, ἴδε προηγ. ἀριθ.)

VII

Ἀπὸ ἐξ ἡδὴ ἐτῶν ὁ Μιχαὴλ ἦτο μὲ τὸν Σαμφῶν Ἰχνη ὅπως καὶ τὸ πρῶτον ἔτος, μὴ ἐξερχόμενος ποτὲ τῆς οἰκίας, μὴ λέγων ποτὲ λέξιν ἀνωρελῆ. Ἔως τότε μόνον δύο φορές τὸν εἶχον ἰδεῖν νὰ γελᾷ, τὴν πρώτην ὅταν ἡ σύζυγος τοῦ ὑποδηματοποιοῦ τοῦ εἶχε δάση νὰ δειπνήσῃ, τὴν δευτέραν, ὅταν εἶχε παρατηρήσει τὸν ξένον. ὁ ὅποτος εἶχε ἔλθει νὰ παραγγεῖλῃ ὑποδήματα. Ὁ Σαμφῶν δὲν ἐγνώριζε πῶς νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐχαριστήσιν του ἀπὸ τὸν ἐργάτην του. Δὲν τὸν ἠρώτησε πλέον πόθεν ἦρχετο, ἐν μόνον ἐφοβεῖτο μὴ ἀναχωρήσῃ ὁ Μιχαὴλ.

Μίαν ἡμέραν ἐνῶ εἰργάζοντο, τὰ παιδία ἔτρεχον εἰς τὴν οἰκίαν, ἀνέβαινον ἐπὶ τῶν θρανίων καὶ παρετῆρον ἀπὸ τῶν παραθύρων. Ὁ Σαμφῶν εὐρίσκειτο πρὸ τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ὁ Μιχαὴλ πρὸ τοῦ ἑτέρου, ἀπσοχολημένοι εἰς τὴν κατασκευὴν ζευγῶν ὑποδημάτων.

Τὸ παιδίον πηδᾷ ἀπὸ τὸ θρανίον, τρέχει πρὸς τὸν Μιχαήλ, στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ παρατηρεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Οὐτε Μιχαήλ, ἀνακράζει, παρατηρήσατε λοιπόν, ἡ γυνὴ μὲ τὰς δύο τῆς θυγατέρας ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν μας· ἡ μία ἐξ αὐτῶν χωλαίνει.

Μόλις εἶπεν αὐτοὺς τοὺς λόγους, ὁ Μιχαήλ ἀφῆκε τὰ ἔργαλαίκα του καὶ πηγαίνει νὰ παρατηρήσῃ ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

Ὁ Σαμψὼν ἐκπλήσσεται. Οὐδέποτε ὁ Μιχαήλ εἶχε παρατηρήσει εἰς τὴν ὁδὸν. Ὁ Σαμψὼν παρατηρεῖ ἐπίσης· παρατηρεῖ τῷ ὄντι υἱὸν γυναίκα ἀπλῶς ἐνδεδυμένον καὶ κρατοῦσαν ἀπὸ τὴν χεῖρα δύο κοράσια μὲ μικροὺς μανδύας. Ἀμφότερα ὁμοίᾳ ἄν ἐνελῶς καὶ τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν ἐχώλαινε.

Ἡ γυνὴ εἰσέρχεται εἰς τὸν σκοτεινὸν διάδρομον, ψηλαρεῖ διὰ τὴν εὔρη τὴν θύραν καὶ εἰσάγει πρὸ αὐτῆς τὰ δύο κοράσια.

— Καλημέρα, λέγει.

— Καλημέρα, τί ἀγαπᾶτε;

Ἡ γυνὴ κάθηται πλησίον τῆς τραπέζης, τὰ δύο κοράσια συνωθοῦνται δεξιῶς πλῆσιον τῆς.

— Ἐρχομαι νὰ σὰς ζητήσω ὑποδήματα δι' αὐτὰς τὰς δεσποινίδας.

— Δὲν ἔχομεν τόσῃ μικρὰ, ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ σὰς τὰ κατασκευάσωμεν· ὁ Μιχαήλ ἔννοει παντὸς εἶδους ἐργασίαν.

Ὁ Σαμψὼν παρατηρεῖ τότε τὸν Μιχαήλ, ὅστις ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῶν δύο παιδιῶν.

Ἐκπλήσσεται ἔτι περισσότερον ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ συντρόφου του· ἀμφιβολῶς τὰ κοράσια εἶναι θελκτικώτατα, μὲ τοὺς μεγάλους μέλανας ὀφθαλμοὺς των, τὰ ὀλοκόκκινα πρόσωπά των, τὰς μακρὰς των μηλωτὰς καὶ τὴν ὠραίαν των ἐνδυμασίαν, ἀλλ' ὁ Σαμψὼν δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ διατί ὁ Μιχαήλ τὰ παρατηρεῖ τοιοῦτοτρόπως, ὡς εἶ νὰ τὰ ἐγνωρίζεν.

Ὁ Σαμψὼν συμφωνεῖ μὲ τὴν κυρίαν. Ὅταν ἐσυμφώνησαν διὰ τὰς τιμὰς, ἡ κυρία λαμβάνει τὸ χωλὸν κοράσιον ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς καὶ λέγει·

— Πρέπει νὰ λάβητε τὰ μέτρα καὶ διὰ τοὺς δύο πόδας τούτου τοῦ παιδίου, θὰ κάμψτε δὲ ἐν ὑποδήματιον διὰ τὸν ἀριστερὸν πόδα καὶ τρία διὰ τὸν δεξιόν. Ἐχουσι ἀμφότερα τὸν αὐτὸν πόδα, εἶναι δίδυμα.

Ὁ Σαμψὼν ἔλαβε τὰ μέτρα ὅπως τοῦ εἶχον εἶπει.

— Τί τοῦ συνέβη λοιπόν; ἱρωτᾷ. Τί κρίμα, τοῖον ὠραῖον παιδίον! Εἶνε ἐκ γενετῆς;

— Ὅχι, ἡ μήτηρ του τοῦ ἐπέσει πολὺ τὸν πόδα.

— Ἡ μήτηρ του! Δὲν εἶσθε λοιπὸν μήτηρ των; εἶπεν ἡ Μαρίνα ἀναμιχθεῖσα εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

— Δὲν εἶμαι, οὔτε μήτηρ των, οὔτε συγγενῆς των, ἀποκρίνεται ἡ κυρία. Εἶτε θετὰ παιδίον.

— Δὲν εἶνε τέκνα σας; Ἐν τούτοις φαίνεσθε νὰ τὰ ἀγαπᾶτε ποῦδ.

— Πῶς νὰ μὴ τὰ ἀγαπᾶ; Τὰ ἔθεψα μὲ τὸ γάλα μου. Εἶχον ἐν παιδίον, ἀλλ' ὁ Θεὸς μοι τὸ ἐπῆρεν. Βεβαίως δὲν τὸ ἡγάπων, ὅσον αὐτὰ τὰ δύο κοράσια.

IX

Ἡ κυρία διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς.

αἶνε· περίπου ἐξεκτῆ. Ἐρχομαι τοὺς γονεῖς των τὴν ἰδίαν ἐβδομάδα τὴν κυρικὴν εἶχον θάψει τὸν πατέρα, τὴν πέμπτην τὴν μητέρα. Ὁ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα χωριστοί.

Ἐμεθα γείτονες τῶν γονέων των. Ὁ πατήρ των ἔκοπτε ξύλα εἰς τὸ δάσος. Δένδρον ἔπεσεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ ἤνοιξε τὴν κοιλίαν. Ἐκαμην ὅπως ἠδυνήθη καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ μόλις ἀρίχθη ἐκεῖ καὶ ἀπέθανεν. Ἡ σύζυγός του, ἡ ὅποια ἦτο ἔγκυος ἐγέννησε τὰ δύο ταῦτα δίδυμα, καὶ ἡ γέννησις των τῆ ἐστοχίστε τὴν ζωὴν. Ὅποια δυστυχία εἰς ταύτην τὴν οἰκίαν! Οὐδεὶς συγγενῆς, οὐδεὶς φίλος. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν μετέστη νὰ ἴδω τὴν γειτόνισσαν καὶ τὴν εἶρον νεκράν. Ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τῆς εἶχε στραφῆ ἐπὶ τὴν κλινῆς τῆς καὶ ἡ μία τῶν θυγατέρων ἔσχε τὸν πόδα πεπιεσμένον ὑπὸ τὸ πτώμα τῆς μητρός. Ὅπως ἐγένετο χωλὴ. Οἱ χωρικοὶ ὁμοιάζουσι μεταξὺ των. Ἐνέδυσαν τὴν νεκράν, τῆ κατασκευάσαν φέρετρον καὶ τὴν ἐνεταφάσαν. Ἀλλὰ τὰ δύο κοράσια τί θὰ ἐγίνοντο; Ἦμην ἡ μόνη εἰς τὸ χωρίον ἐν καταστάσει νὰ τὰ θρέψω, εἶχον ἐν παιδίον εἰς τὴν μαστὸν ἀπὸ ἄκτῳ ἐβδομάδων. Ἀνίλαθον λοιπὸν τὴν ἀνατροπὴν τῶν δύο δίδυμων. Οἱ χωρικοὶ συνηθροίσθησαν καὶ πάλιν, συνεζήτησαν ἐπὶ τινα χρόνον καὶ τέλος μοι εἶπον·

— Μαρίνα, φύλαξέ τα ἐπὶ τινε ἀκόμη χρόνον, θὰ προσπαθήσωμεν νὰ τοὺς εὐρωμεν ἄλλην θέσιν· αἶχον γαλουχῆσαι τὴν μενρὰν χωλὴν, ἀλλ' ἐσκειπτόμεν ἂν θὰ ἔπρατον τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὴν ἄλλην· μοι ἐφαίνετο ὅτι δὲν θὰ ἔζη πολὺν καιρὸν. Τέλος τὴν ἐγαλούχησα καὶ αὐτήν. Ἦμην νέα, πλήρης ὑγείας καὶ δυνάμεως, ἐτρεφόμην καλῶς· ὁ Θεὸς μοι ἔδωκε γάλα ἄφθονον διὰ τὰ τρία μου παιδία. Μετὰ παρέλευσιν ὅμως δύο ἐτῶν μοι ἐπῆρε τὸν τέκνον μου καὶ μοι ἀρῆσε τὰ δύο κοράσια. Ἦκτοτε δὲν ἀπέκτησα πλέον παιδία. Οἱ πόροι μου ἤψισσαν. Ζῶμεν πτωσιπαρόχως. Ἦμεῖς δὲν ἔχομεν τέκνα, πῶς θὰ ἠδυνάμην νὰ ζήσω ἐν δὲν εἶχον αὐτὰ τὰ δύο κοράσια; . . .

Διὰ τῆς μίσεως χαρὸς ἡ κυρία ἐνηγκαλίθη τὴν μικρὰν χωλὴν, διὰ τῆς ἄλλης ἐσφόγγισε τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια ἔρροον ἐπὶ τῶν παριῶν τῆς.

— Μοι φαίνεται, εἶπεν ὅτι ἡ παροιμία ἔχει δικαιο. Δύναται τις νὰ ζήτῃ ἄνευ πατρός, καὶ ἄνευ μητρός, ἀλλ' ἄνευ Θεοῦ ἄδύνατον.

Συνωμίλησαν ἀκόμη ὀλίγον, εἰπειτα ἡ κυρία ἠγέρθη διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ, ὁ Σαμψὼν τὴν ἐσυνώδευσεν. Παρετήρησαν τὸν Μιχαήλ· εἶχε τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους ἐπὶ τοῦ στήθους, ἔβλεπε πρὸς τὰ ἑπάνω καὶ ἠμεῖδιά.

X

Ὁ Σαμψὼν τὸν ἐπλησίασεν.

— Τί ἔχεις, Μιχαήλ;

Ὁ Μιχαήλ ἐγέρθη, ἀφῆρεσε τὴν ἐμπροσθέλλαν του, ὑπεκλίθη πρὸ τοῦ Σαμψὼν καὶ τῆς Μαρίνας καὶ εἶπεν·

— Συγχαρησάτέ με, ὁ Θεὸς μὲ συνχώρησε, συγχαρησάτέ με καὶ ὑμεῖς.

Ὁ Σαμψὼν καὶ ἡ Μαρίνα ἐξεπλάγησαν βλέποντες τὸν Μιχαήλ περιβαλλόμενον ὑπὸ φωτός. Ὁ Σαμψὼν ἠγέρθη καὶ εἶπεν·

— Μιχαήλ, βλέπω τώρα ὅτι δὲν εἶσι τοῦ κόσμου τούτου· δὲν θέλω νὰ σε συγκαταίωσω, δὲν μοι εἶναι δυνατόν νὰ το πράξω. Εἰπέ μοι μόνον τοῦτο. Ὅταν σὲ ἐφερξ ἔδω ἦσο μελαγχολικός, ἀλλ' ὅταν ἡ Μαρίνα σοι ἔδωκε νὰ φάγῃς, τὸ πρόσωπόν σου ἐφωτίσθη καὶ ἤρχισες νὰ μεῖδιξ. Δευτέραν φορὰν ἠμεῖδιξες ὅταν ἦλθεν ὁ κύριος διὰ τὰ ὑποδήματα καὶ ἐφαίνετο πλέον εὐχαριστῆμένος. Τέλος σὲ εἶδομεν καὶ πάλιν νὰ μεῖδιξῃς ὅταν

εἰσῆλθεν ἡ γυνὴ μὲ τὰ δύο κοράσια, καὶ ἰδοὺ σὺ τώρα περιβαλλόμενος ὑπὸ φωτός. Εἰπέ μοι διατί ἠμεῖδιξες τρεῖς φορὰς καὶ πόθεν προέρχεται τοῦτο τὸ φῶς;

Ὁ Μιχαήλ ἀπεκρίθη·

— Τὸ φῶς τοῦτο μὲ περιβάλλει, διότι ὁ Θεὸς μὲ συνεχώρησε καὶ διότι ἐλίζεν ἡ τιμωρία μου. Ἐμεῖδιξα τρεῖς φορὰς, διότι τρεῖς ἤκουσα τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Τὴν πρώτην, ὅταν ἡ σύζυγός σου μοι ἔδωκε νὰ φάγω, τὴν δευτέραν, ὅταν ἐκεῖνος ὁ κύριος παρήγγειλε τὰ ὑποδήματα, τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν ὅταν εἶδον τὰ δύο κοράσια.

Ὁ Σαμψὼν εἶπεν·

— Διατί, Μιχαήλ, ὁ Θεὸς σὲ ἐτιμώρησε καὶ τίνας εἶναι οἱ θεοὶ λόγοι τοὺς ὀποίους ἤκουσας;

— Ἰετιμωρήθην διότι παρήκουσα. Ἦμην ἀγγελος εἰς τὸν οὐρανόν· ὁ Θεὸς μὲ ἐστειλεν εἰς τὴν γῆν νὰ ζητήσω τὴν ψυχὴν μίσεως γυναίκος καὶ τὴν ὀδηγήσω εἰς τὸν παράδεισον. Ἐπέταξα λοιπὸν πρὸς τὴν γῆν, εἶδον τὴν γυναίκα ἀσθενή, τὰ δύο παιδία πλῆσιον τῆς καὶ τὴν μητέρα ἀνέικων νὰ τὰ θρέψῃ. Ἡ γυνὴ μὲ ἔδωκε καὶ ἐνόησεν ὅτι ὁ Θεὸς μὲ εἶχε σταλεῖ νὰ λάβω τὴν ψυχὴν τῆς. Μοι εἶπεν· «Ἄγγελε, πρὸ ὀλίγου ἔθαψα τὸν σύζυγόν μου, δένδρον τὸν ἐπλάκωσε. Δὲν ἔχω οὔτε ἀδελφὴν, οὔτε θείαν, οὔτε φίλους, κανένα ὄστις ν' ἀναθρέψῃ τὰ ὄρφανά. Μὴ λάβῃς τὴν ψυχὴν μου, ἄφες με νὰ τὰ ἀναθρέψω ἕως ὅτου ἀρχίσωσι νὰ βαδίζωσιν. Ἄνευ πατρός, ἄνευ μητρός, τὰ παιδία ταῦτα δὲν δύναται νὰ ζήσωσιν.» Καὶ ἔπραξα ὅπως ἤθελεν, ἔλαθον τὰ παιδία, ἔθεσα τὸ ἐν εἰς τὸν μαστὸν τῆς, τὸ ἄλλο εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Ἀνῆλθον εἰς τὸν οὐρανόν, πλῆσιον τοῦ Θεοῦ. Τῷ εἶπον· «Κύριε, δὲν ἐτόλμησα νὰ λάβω τὴν ψυχὴν αὐτῆς τῆς μητρός· δένδρον ἐπλάκωσε τὸν σύζυγόν τῆς καὶ ἡ ἰδία ἔτεκε δύο δίδυμα· ἐπικαλεῖται νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ ζήσῃ καὶ λέγει· «Ἀφήσατέ με ν' ἀναθρέψω ταῦτα τὰ παιδία τοῦλάχιστον ἕως ὅτου δυνώσιν νὰ βαδίσωσιν. Ἄνευ πατρός, ἄνευ μητρός, πῶς θὰ μεγαλώσωσιν; Καὶ οὕτω, Κύριε, δὲν ἔλαθον τὴν ψυχὴν τῆς μητρός.» Καὶ ὁ Θεὸς μοι εἶπεν· «Πήγαίνε νὰ λάβῃς τὴν ψυχὴν ταύτην καὶ θὰ ἐννοήσῃς τρεῖς λόγους μου. Θὰ γείνης ἀνθρώπος, θὰ μίθῃς πῶς ζῶσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ τίνα τὰ μέσα τῆς διατροφῆς των.

“Όταν άκούσης αυτούς τούς τρεις λόγους, θά σοί άνοιξω και πάλιν τόν ούρανόν. ν Μετέβην λοιπόν νά λάβω τήν ψυχήν τής μητρός, και έν ώ τήν μετέφερον, άνεμος σφοδρός έπελώων κατέριψε τάς πτέρυγάς μου και... ή ψυχή έπέταξε μόνη εις τόν ούρανόν. Τότε με εύρες έξηλωμένον επί του ιδέ- φους πλοσίον του παρεκκλησίου.

(Έσ'εται συνέχεια)
Σ. Σαρβαξεδάνης

Ο ΕΡΩΣ

Δέν είναι Κύπρις παρ' έμοι ο Έρωσ είναι Μοΐσα, ήν στέφουν κόβα τούρανοθ, δχι τής τής μοΐσαι: λώραν λαβίπονο κρατεί άγάπην κηλαδοΐσα και ή χρωπή της λαλιό άγγελων ΐσα είναι.

Δέν είναι πόθον πλήρωσις, πλην θεϊον ιδεΐδες: δέν είναι ήλυσσις σαρκός, πλην στέφανος άκείων. δέν είναι γήινος παιτιάς, πλην νέπος άγγελΐδες: δέν είναι μύθον τής Έβέμ, άλλ' άρχαγγέλον κρίνον.

“Εκτασις είναι γαλανή και όναρ άθανάτω. έπει ηλόγησ' ο Χριστός κ' έρέμωσαν ο Πλάτων Φίλημα είναι τοΰ θεοΰ, μεΐλιμα άγγελων ει' άμφοΐσας παρελθόν και άσφασίας μέλλον.

Δέν είναι νδΐ περιπαθής άσμάτων και όργίων, δέν είναι χλενή γυναικός και έκπαισις και πόθος: άλλ' ήθης άδοσις άγνή, βοδιλοσα τόν βίον και χρωπή πτέρυξ άετοΰ με ΐσμα άηδόσις.

“Ός φωτοόβλον ένθαλμα παρισταται έμπερς μου δέν είναι ήμαιοσιόν φλόξ, πλην φέγγος τοΰ αιθέρος: με σέβας κλίνονη πρό αυτου άί γεναί τοΰ κόσμου: ώ, είναι ζωσα ποίσις, ει' Ούρανοθ δ Έρωσ!

Κορνηλία Πρεβεζιώτου

ΣΙΜΟΝΙΔΗΣ ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Νευρολόγος και Φρεναλόγος

“Από τήν έποχή, κατά τήν όποιαν ο άνθρωπος έχει άρχισι νά αισθάνεται ότι κάτι έντός του υπάρχει κ' ότι δε ζή στο παρόν όπως ο άρχαιός, αλλά στο άπώτατο μέλλον, από τήν έποχή εκεί-

νην έχει παρατηρηθ ή μεγάλη αύτη μεταβολή στην άνθρωπότητα. Ό σπόρος τής νόσου έγέννηθη με το Χριστιανισμό, και ο άνθρωπος άνάεσα στους αιώνες έπαρουσιάσθη γίγας, αλλά γίγας: άσθενής με τάς άμφιβολίας του, με τίς κυρίες έκεινες που προέρχονται από τά βάρη, όπου υπάρχει ή ούτια κάθε πράγματος, όπου εύρίσκεται ή ζωή κάθε ιδέας, ο σπόρος κάθε άμφιβολίας, ένας τάφος ή μία κοιτίς.

Ό Χριστιανισμός έδωσε όλα τά βάρη, όλες τές εύθύνες στη ψυχή. τó ήθικό οικοδόμημα τó έστήριξε στα βαρύτερα μέρη αυτης, έσυγκέντρωσε τόν άνθρωπο στον έσωτερικό κόσμο, και ή συγκέντρωσι αυτή έφερε ένα χωρισμό.

Ό Δάντης, ο μεγαλειότερος χριστιανός ποιητής, ήτο ο μέγας άσθενής τω μεσαιώνος, άλλ' ή άσθένεια του δέν ήτο νόσος, δέν ήτο μόλυμμα, ήτο ή μεγάλη εκείνη άσθένεια, ή όποια δέν προέρχεται από φαύλο άτακτισμό, αλλά από πληθώρα ιδιών, από άφθονια ζωής, από ολοκληρω κόσμο φωτός. Ό Πετράρχης, ο όποιος είχε κλεισεί στη ψυχή του όλο τó νεώτερο πνεύμα και είναι ο μεγαλειότερος τύπος τού νεωτέρου ανθρώπου, τόνος είχε προσιθανθ τήν έποχή μας και τί ήμπορούσε νά φέρη ο χριστιανισμός, που γι νά μετριάσθ, ή νά άπομακρύνη κάθε νόσο, έδωθη στη μελέτη των άρχαίων και στην άντιγραφή ελληνικών χειρογράφων. Ως νεώτερο πνεύμα και ως άνθρωπος επιδεικτικός για κάθε νόσο, ένόμισεν ότι με τά έργα εκείνα οι Άνθρωποι θά ήμπορούσαν ν' άπομακρύνουν κάθε νόσο τής ψυχής. Ό Βοκκάκιος: είναι τó περιβάλλον και ή ψυχή τού ΧΙν αιώνος είναι ο Πετράρχης Προαισθίνθη τήν έποχή μας: τή γνώσι αυτης τής προαισθήσεως τήν εύσε στον έρωτα, στη γυναικία, στη μητέρα αυτη τού έκφυλισμού, και όλοι οι αιώνες είχαν άκολουθήσει τó παράδειγμα του. Οι ποιηται τής Ευρώπης ήσαν χριστιανοί στην πολιτεία και ειδωλολάτραι στην ποίησι, άλλ' δυστυχώς ο σπόρος τής νόσου είχε ριζωθ στα βάρη τού ανθρώπου, και όταν ένόμισεν ότι είχε άνωθισθ και ήβλησθ ν' άπομακρύνη κάθε ειδωλο βάρη τήν ποίησι και νά κηρύξθ τή χειραρραξί του, έπρόβαλεν ο ρωμαντισμός.

Ό σπόρος είχε βλαστίσει, ο βλαστός έγενε

δένδρο, τó όποιο έφερε τούς καρπούς του τó πεισσιμισμός, τó σκιεπτικισμός τó ρεαλισμός, τó νατουραλισμός. Τόνος ή νόσος έπλημύρισέ τó σωμα, που έφθασε στη ψυχή. Δέν είναι πλέον ή ιστορία, ή όποια εκτυλίσσεται στη σκηνή ή στο μυθιστόρημα: δέν κάνουν παρελασι στα έργα οι ήρωες, άλλ' ή άσθενής άνθρωπότης, τής όποιος άνοιγονται ή πτυχές: τής ψυχής. Έπληρώθη ή ψυχή και ή επιστήμη ή φιλόσοφωκη προσπαθει νά τήν θεραπεύσθ: τρέχει στη ρίζα για νά τρέξθ στους κλώνους. Είτε άσθενής ή ψυχή και στον άσθενεί τας κάθε κλάδος τής επιστήμης θαυματουργεί. Φωτίζονται τά πυκνότερα σκότη τού έξωτερικου και έσωτερικου κόσμου, έμψνδνίζονται τά διαστήματα και στον έκρηδνισμό εκείνο κλονίζονται τά θεμέλια τού έσωτερικου κόσμου, κλονίζεται ή ψυχή. Το σωμα ζητεί νά τήν θεραπεύσθ, και ή θεραπεία εκείνη είναι ή υλική τέψη, από τήν όποια προήλθεν ο έκφυλισμός, αυτή ή μεγάλη νόσος τής ψυχής.

Ό πλέον φιλόσοφος επιστήμη, ή Ιατρική, προσπαθει νά γιατρέψθ τή ψυχή, και οι ψυχιατροι, ως τόσο άγγελαι, έπαρουσιάσθησαν. Έκείνοι βέβαια, οι όποιοι έχουν καταγεινει σ' αυτό τόν κλάδο τής επιστήμης, είναι οι πλέον φιλόσοφοι, ή ποιητικότερες ψυχές τά καλλιτεχνικότερα πνεύματα. Αποδείξις αυτου είναι ο κ. Σιμωνίδης Βλαβιανός, ή ποιητικότερη καρδιά, ή πλέον ευαίσθητη ψυχή, ο καλλιτεχνικότερος νους. Η φιλολογική του εργασία είναι εκείνη, ή όποια τó δέλεμα στον καθένα. Μέσα σ' αυτή βλέπει κανείς μια ψυχή, βλέπει ότι ή άγάπη του εκείνη προσπαθει νά γείνη δρασσις, βλέπει ότι ή ψυχή του θέλει νά τρέξθ στα βάρη άλλης ψυχής, ο νους του νά συγκεντρωθ όε κάτι, τó όποιο όνομάζομε ζήνο για νά παρηγορησθ και νά θεραπεύσθ κάτι, τó όποιο πάσχει, τó όποιο πονει.

(Έπεται συνέχεια)

Στέφανος Μαρτζώκης

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΕΡΤΑ

Ο ΑΥΤΟΧΕΙΡ

I

Νοξ βαθεία εξαπλοΐται επί τού στρατοπέδου... Όλος ο στρατός καθεύδει υπό τάς σκηνάς. Τήν κλαγγήν των όπλων και τήν ίαχην των πολεμιστών διεδέχθη σιγή νεκρική. Έκ τής έσχάτης ναυτικής σκηνής έξορμαξ ήρωσ εύρύτερος, ήττηθείς έν άγωνί ουχι πολεμικώ, αλλά τιμής, άδικηθείς υπό των άθλοθετών, αυτός ο άντιμετροθείς πρής τόν ισχυρότερον των άντιπάλων τής πολιορκουμένης πόλεως, τó προπύργιον τού στρατού, και διά μακρών βημάτων διευθύνεται προς τάς στρατηγίδας σκηνάς άκατάχεται. Ως πελώρια σκιά διαλοσθάνει έν τή νυκτι επί των διαδρόμων τού στρατοπέδου.

Εύρίσκεται ήδη πρό τής σκηνής των Άτρείδων, ότε εκ τού νεφελάδους Όλύμπου φέρεται ενάριος ύπερ τó στρατόπεδον διασχίσασα τά αιθέρια ύψη θεά, ήτις δι' ύπερφυσικής τινος δυνάμεως τρέπει τήν άδυσώπιτον εκείνην σκιάν τού φιλοτίμου ήρωος τήν άμυδρώς διαγραφομένην έν τω σκότει μακράν τού στρατοπέδου έμβαλοΐσα εις τήν όψην του εικόνας άπατηλάς.

II

Σιωπηλός, άρριζων εκ τής όργης, φέρει τó βήμα τού μακράν τού στρατοπέδου. Συναντά εκεί που πλησίον ποίμνην προβάτων και ταύρων και ζιφήρης, ως εις φάλαγγα έχθρικήν, επιπίπτει κατ' αυτης ταρχαθείς εκ τής νυκτερινής ταύτης επιθέσεως. Άρπάζει άθων προβάτων, τού άποκόπτει τόν λαϊμόν, έτέρου διασχίζει τάς πλευράς και άλλου τήν γλώσσαν, φοβεράς έκφέρων άπειλάς. Ούτε ή προτροπάδην φυγή των άθώων ζώων ούτε αι σπαρακτικαι αυτών φωναί δύνανται νά περιστελωσι τήν μανίαν τού επιδρομέως και μαλάξωσι τήν άτεκτον αυτου καρδιαν. Καί ήτο κάτι τι τó έκτάκτως τραγικόν όσον και εύτελής τó άπονενομημόν τού ήρωος έγγεήρημα. Ητο φρικώδης ειρωνεία, δεινή άπάτη. Τά ευμαλλα εκείνα πρόσχητα έβλεπεν ως άνδρας και μεταξύ αυτών κ

τους άθλοθετάς τούς άδικήσαντας αυτόν έν τῷ άγῶνι τῆς τιμῆς.

Άφ' οὗ δέ άπέκαμεν άκρωτηριάζων και φονεῶν, επανέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν φέρων τὴν λείαν, πρόβατ με τάρους και κύνες άναμίξ ποιμενικούς.

III

Έν τῇ σκηνῇ ἡ δορυάλωτος, ἡ τρώουσα τὸν πικρὸν τῆς αἰχμαλωσίας ἄρτον, άγρυπνεῖ εἰσέτι άνοσοῦσα διὰ τὴν εἰς τοιαύτων ὤραν έξοδον τοῦ ἥρωος, πρὸς δὲ μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων και τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος τῆς, τρέφει συμπάθειαν, διότι οὐδὲν ἄλλο ἔχει έν τῷ κόσμῳ. Εἰς τὴν επάνοδόν του κρύπτεται εἰς πευσιμένως μετὰ τοῦ τέκνου τῆς. Εἰς τὰς ἀπέλιπιδας τῶν ταλαιπώρων ζῶντων φωνάζει επίφέρει ὅτε μὲν συρίττουςαν τὴν λιγυρὰν μάστιγα, ὅτε δὲ τὸ αἰμόρρακτον ζῆφος ὁ ἥρωος ! Καὶ ὅλη ἡ σκηνὴ ἀντηχεῖ ἐκ φρικώδους πανδαμιονίου φωνῶν άκρωτηριαζομένων και σφαζομένων ζῶντων, άναμίκτων μετ' άπειλῶν και ὕβρεων τοῦ φονεῶς.

Έξω τῆς σκηνῆς ἴσταται παρκαλοθῆσας τὰ αἰμοσαφῆ ἴχνη τοῦ επδρομέως, ὡς εὐρινος κύων, ἥρωος, αὐτὸς άκριβῶς ὁ προτιμηθεὶς έν τῷ άγῶνι τῆς τιμῆς, προσβλέπων μετὰ δέους.

Ἡ θεὰ καλεῖ τὸν φονεὰ τῶν άκάκων ζῶντων έξω τῆς σκηνῆς. Εἰρωνεύεται αὐτὸν χαριεκάκως, ἐρωτῶσα περὶ τῆς τύχης τῶν άθλοθετῶν και τοῦ ὕπ' αὐτῶν προτιμηθέντος άνταγωνιστοῦ αὐτοῦ. Γελᾷ ὁ δυστυχῆς, διότι έν τῇ άπάτῃ του, έν τῇ φρονεοπαθείᾳ του νομίζει επυτὸν ἐδικηθέντα δεόντως, τὸς ἔχθρους του, και λόγους ἐκοτοιμίζει ὕβραστικούς, ὁ άγλωσσος ἄλλοτε πλὴν ἄκλιμος ἥρωος.

Και ὅτε επιστρέφει συνερχόμενος, εὐρίσκειται πρὸ φρικτῆς πραγματικότητος. Οἱ Άτρεΐδαι και ὁ Ὀδυσσεὺς δὲν ἴσαν τώρα ἐμὴ πρόβατα, ταῦροι, κύνες ποιμενικοὶ φονεμένοι, δεδεμένοι ἡκρωτηριασμένοι. Ἐὸ ἄθῶν αἰμὰ των πέει έν τῇ σκηνῇ μετὰ φρικώδους δίνης.

Ὡλόκληρῃ και κρατῶν σφιγκτὰ τὴν κόμην διὰ τῶν χειρῶν ἐσωρευθημεταξὺ τῶν στραγέντων, συντετριμμένως. Τὰ περιφερόμενα περίξ βλέμματά του κινουσι τὸν οἰκτον ἦδη και ὄχι τὴν φρικτὴν.

Άπορεῖ πὼς αὐτὸς, ὁ ἐμοποιῶν τρόπον εἰς τὸν

ἐχθρὸν περιέπεσον εἰς τὴν θεινὴν άπάτην γενομένης ἦδη καταγέλαστος. Έκεῖ εὐρισκόμενος έν μέσῳ τῶν πτωμάτων, καλεῖ τὴν αἰχμαλωτον, άφ' ἧς προτελοῦσῃ; άπαιτεῖ νὰ μάθῃ τὰ ὕπ' αὐτοῦ διαπραχθέντα. Καὶ ὅτε ὁ δούτῆνος ἔμαθε τὰ πάντα, οἰμώζει άνελεῖς εἰς μάτην δὲ ἡ γλυκεῖα τῆς γυναικὸς φωνὴ επέρχεται, ἵνα χύσῃ βάλσαμον επὶ τῆς καρδίας του.

α' Πικρῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι τὸν εὐγενῆ ἄρῃ Καθ' ἣν στιγμήν δὲ λαμβάνει τὸ τέκνον του διατελοῦν έν τῇ ἀφροδίτῃ παιδικῇ ἑλικίᾳ εἶναι κἄτι τὸ άκρως συγγραπτικόν. Τῷ εὐχεται νὰ ἦναι εὐτυχέστερος τοῦ πατρὸς του.

IV

Ὁ ἦλιος ἦδη περιέλουε τὸ στρατόπεδον και ἡ ταχύπερος φήμη τῆς σφαγῆς τῶν βουκολίων περιεφέρετο ἀπὸ στόματος εἰς στόμα. Σύννοος ὁ ἥρωος πλανᾷται εἰς τι τοπιὸν τοῦ Ἰαίου. Ρίπτει ἄκρηστα περίξ τὰ βλέμματά του. Εἶναι θεοστυγῆς, οἱ άχρηγοὶ τὸν μιποσειν ἦδη, ὁ στρατὸς ἄλος τὸν ἀποστρέφεται, τὸ ἐχθρὸν ἔδαφος βαρῆως τὸν φέρει. Έν ταῖς σκέψεσιν αὐταῖς ταῖς θλιβεραῖς ἀφνης ἴσταται, κῶπτε τὸν τελαμώνῃα τοῦ ζῆφους και στήνει αὐτὸ στερεῶς ἐκ τῆς λαθῆς ἐντὸς τοῦ ἐχθρικοῦ ἔδαφους. Τὸ ζῆφος εἶναι ἄδωρον δῶρον τοῦ ἐχθίστου Ἐκτορος δοθὲν ὕπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν μονομαχίαν των. Ἡκονημένον ἐκπέμπει ἀναλαμπὰς εἰς τὰς ἑλικίᾳς ἀκτίνες. Ἐπικαλεῖται τὸν Δία, ἵνα φέρῃ τὴν εἰδησιν τῷ ἀδελφῷ του, τὸν νεκροποιπὸν Ἐρμῆν, ἵνα μὴ ἡ επιθανάτιος ἀγωνία ἡ μακρὰ και επώδυνος, τὰς Ἐρινῦς, ἵνα ἐκδικουμέναι κατασπρέψωσιν Ἄτρεΐδας και στρατὸν, και τέλοσ, τὸν τὰ πάντα βλέποντα ἦλιον.

αὐτὸ δὲ, ὅστις διάρχεται επάνω εἰς τὸν ἄρρον σου τὸν ὕψηλὸν οὐρανόν, ἦλιε, εἰς τὸν φθάστῃ εἰς τὴν γενεθλίαν μου γῆν, σταμάτησον τὸς χρυσοὺς τοῦ ἄρματός σου χελινούσ; και ἀνάγγειλον εἰς τοὺς γέροντας γονεῖς μου τὴν θλιβεράν εἰδησιν. Ὡ ! φῶ ! ὦ ἐπερ Σαλαμῆς ! ὦ πατρικὴ μου ἐστία, κλεινὰ Ἀθῆναι, γλυκεῖα συντροφιά μου ! ὦ ποταμοὶ και βρύτεις και Ἰστροὶ καὶ πεδία χαίρετε !

Πίπτει επὶ τοῦ ζῆφους . . . Οἱ Σαλαμῆνιοι νεκῶται και ἡ αἰχμαλωτος, ἀνηγρῶντες διὰ τὴν ἀπουσίαν του, ἐξέρχονται πρὸς ἀναζήτητι. Τὸν εὐρί-

σκουσι δὲ ἦδη νεκρὸν, περὶ τὸ ζῆφος συσπειρωμένον.

Ἡ θεὰ τοῦ πτώματος και παρ' αὐτὸ ἡ αἰχμαλωτος; ἀπολοφορμένη μετὰ τοῦ τέκνου τοῦ αὐτόχειρος εἶναι τὸ σφαρκατικώτερον σύμπλεγμα, τὸ συγκινουὶ τὴν καρδίαν ἐκ βάλους.

V

Παρήλθον ἕκτοτε ἴσως ἔτη πολλά. Ἡμέραν τινα επὶ τινος τύμβου ἐγειρομένου παρὰ τὰς κυματοπλήγας τοῦ Ἰαίου ἄκτας, ἐθεάθησαν ὅπλα τινα ἐκβρασθέντα ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Τὰ ὅπλα ταῦτα ἀνεγνωρίσθησαν, ἴσαν τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ δὲ τύμβος ἦτο τοῦ Αἴκωντος. Ἡ φύσις επανώρθω ἀνθρωπίνην ἀδικίαν.

Σπυριδῶν Οἰκονόμου.

Ο ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΗΣ

Εὐρισκόμεθα έν θλιβερῷ θαλάμῳ νοσοκομίου, τὸν ὅποιον φωτίζει ὄχρος φθινοπωρινὸς ἦλιος.

Έν στενῇ σιδερῇ κλινῇ κατὰ νεανίας, τοῦ ὁποίου ἡ δραστηριότητα ἐμπρῆνται μαρρῇ συσταττελλετο ὑπὸ τῆς ὀδύνης και τὸ ζωηρὸς λάμπον βλέμμα ἐκαλύπτετο ἦρῃ ὑπὸ τῆς ζοφερῆς τοῦ θανάτου σκιάς.

Παρ' αὐτῷ, γέρων μὲ πρόσωπον τεταραχμένον, μὲ τὸ ὄμμα ἀκινήτως προσηλωμένον επὶ τοῦ νεανιοῦ, ὡσεὶ ἡ θεὰ νὰ συγκρατῆσῃ τὴν σεβνημένην ζωτῆν, ἀπεινωσμένως συζητῶν διὰ περιπτώξως; σπασμωδικτῆς τὴν ἀδρανῆ χειρὰ του, ὡσεὶ προσεσάθει νὰ τὸν σταματήσῃ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ θάνατου.

Ἦτο ὁ πατήρ του. Εἰς ἐσωτερικὸς ἱατρὸς ὕβριος, σφοδρῶς συγκινημένος θεωρεῖ τὴν πένθμον ταύτη σκηνὴν χωρὶς κἄν νὰ σκεφθῇ ὡ' ἀπομάζῃ δύο παχέα δάκρυα κυλιόμενα έν τῇ πυρρῇ του γενειάδῃ.

Ὅτι ὁ θάνατος επέρχεται. τούτο εἶναι προφανές. Καὶ ὁμως . . . προσμένει . . . διατάζει . . . δὲν ἀγαπῶνρίζει τὸ θῆμά του.

Ἡ λεία του έν τῷ ὀρθῷ κατὰ τούτω εἶναι ἐλαφρότερα συνήθως; χεῖρες παιδικαί, ἄς παγῶνι, ὀρθαί, ὀρθαί, κλειόμενοι εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ ἀναβλέψωσιν εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἄλλὰ τὴν φωνὴν ταύτην, ἀντὶ τοῦ λεπτοῦ βρέφους τοῦ ἦρῃ ὑπὸ τῆς μαραίας σφαγῆς; ἐσφαρισμένου, ἐκεῖτο ἄγωνιῶν στυγερῶς ἀνῆρ. Ὡς ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Ναῖν, εἶχε και αὐτὸς ἀποδώσει τὸ τέκνον εἰς τὴν μητέρα του· ἀλλ' ὁ θάνατος ἠττηθεὶς, ἐξεδίκετο κραυνοβολῶν τὸν νικητῆν του.

Ὁ ψυχροπαθῶν ἦτο εἰκοσιπενταετής, ἐσωτερικὸς ἱατρὸς εἰς τὸ Νοσοκομίον τῆς Ἁγίας Εὐγενίας, βραβιωθεὶς εἰς τὸν τελευταῖον συναγωνισμὸν· μέλλον ἐνδῆξεν και τιμητικὸν διηρηγέτω ἐνώπιόν του.

Και μ' ἔλα ταῦτα ἐμαλε νὰ ἀποθάνῃ; πηγόμενος ὑπὸ τῆς ἐπαράτου ταύτης δολοφονίας, ὑπὸ τῆς μασματικῆς τῶν νηπίων δολοφονίας, τῆς διεθρητῆδος . . .

Και ὁ νεανίας οὗτος; εἶχε πατέρα . . .

— Πατέρα . . . θὰ επεθόμουν . . . ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον . . . νὰ ὑποθετῆς . . . έν παιδίον . . . διὰ νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ πλησίον σου . . . και νὰ παρηγορηθῆς . . . τὸ ἀποφραμισθὲν γῆρας σου . . . δύστηνέ μου πατέρα . . .

— Ἡ επιθυμία σου θὰ ἐκταλεσθῇ, ὡέ μου, ἐπιθύρῃσεν οὗτος προσπαθῶν νὰ καταπνίξῃ τοὺς λυγμούς του.

Ἡ θῶρα ἦνε ὀφθαλμῶν . . .

— Κύριε Βουκολίων, ἡ Α. Μ. πληροφρονηθεῖσα τὰ τῆς εὐγενούς; διαγωγῆς σας, σὺς; στέλλει τὸν Σταυρὸν τῆς Λαγεῶν τῆς τιμῆς μετὰ τῶν συγγραπτηρίων τῆς . . .

Ἄμυδρον ἐρύθημα ἀνεθῶρον επὶ τῶν ὤχρων τοῦ ἐτοιμοθανάτου παριῶν, ἐνῶ ὁ ταλαίπωρος πατήρ, μὲ θολωμένους ὀφθαλμούς; προσεσάθει νὰ προσφῆξῃ διὰ καρρῆδος τὴν ερυθρὰν ταινίαν επὶ τοῦ λευκοῦ χιτῶνος τοῦ υἱοῦ του.

— Εὐχαριστῶ . . . εὐχαριστῶ . . .

Και στρέφω μετὰ κόπου τὴν κεφαλήν πρὸς τὸν συνάδελφόν του ἐσωτερικόν, ἐπιθύρῃσεν . . .

— Ἄξικῶθε . . . πρὸς τιμὴν τοῦ παρσθίου μου . . . ἀντὶ ἐσπρῆς και . . . ἐσπερίδος . . . τὴν ὅποιαν δὲν μπορῶ . . . νὰ σὺς δώσω . . . ὡ' ἀγοράξῃς . . . έν ἄθυμα εἰς τὸν μικρὸν μου . . . ἀσθενῆ . . .

Ὅτε ὁ πατήρ, στηριζόμενος επὶ τοῦ βραχιόνος τοῦ φίλου τοῦ υἱοῦ του ἀπῆρχετο τοῦ νεκροταφείου, στραφεὶς διὰ τελευταῖαν φωνήν, εἶδε πτωχικῶς ἐνδοδυμένην γυναῖκα, νὰ καταθέτῃ κενυρὸν σπῆραν επὶ τοῦ εἰσέτι ἡμικλείστου τάφου.

Ἦτο ἡ μήτηρ τοῦ σοθενῶς βρέφους . . .

— Καλὴ μέρα, κυρία Σορβίε, πάντοτε ἔτῃν ἐργασίαν ἔτελειώσαν και ἦλθα νὰ σὺς τὰ φέρω . . .

— Δίτε μού τα, εὐχαριστῶ· ὑπάγω νὰ σὺς φέρω τὰ χεῖματά . . .

Ὁ διάλογος οὗτος ἐλαίμυνη ὤσαν, εἰς ταπεινὸν ἐνδοαίτημα ἐργατῶν, ὅπου ὅμως ἡ μεγαλειότερα ἐβασίλευε καθαρότης; τὰ πενιχρὰ ἐπιπλα ἐστῆλθον, ὡς ὁ ἔβουο; και έν τῷ μέλανι αὐτῆς πλασίῳ ἡ εἰκὼν τοῦ Ἰακώβου Σορβιέ, πρῶην ἀξίωματικοῦ τῆς ζωροφυλακτῆς, ἐφαίετο μειδιῶσα εἰς τὴν καλὴν οἰκουρῶν ἦτις τῶσιν καθάρῃν εἰτῆρει τὴν οἰκίαν τῆς . . .

Ἡ κ. Σορβιέ εἶχε μένει χῆρα δύο ἔτη μετὰ τὴν γεννησιν τοῦ υἱοῦ τῆς Ἰουλίης, τὸν ὅποιον, μεγάλως ἐκοπία διὰ νὰ ἀναβρῆξῃ διὰ τῆς ἐργασίας τῆς . . .

Ὁ μικρὸς ἦτο ζωηρῶς, ἀεικίνητος ἀλλ' και ἐπιμελής, ἡ δὲ μήτηρ του ἐστέναζεν ὅσῳς ἐσκέπτετο ὅτι οἱ πτωχικοὶ πόροι τῆς δὲν θὰ τῇ ἐπάρτερον νὰ τὸν ἐκπαίδουσῃ ἀλλ' αἴφνης μίαν ἡμέραν, ἔλαβεν επιστολήν καρὰ τοῦ σχολάρχου τοῦ Δικαίου τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, ἦτις τῇ ἀνήτ-

γελλεν δι τα δεικτρα του τέκνου της είχαν πληρωθή υπό πρόσωπου επιθυμούντος να μείνη άγνωστον και διτι έπιμέμως ήρώνατο η' άποστειλη τον υιον της.

Ενόητος ή εκπληξής και ή χαρά της πτωχής χήρας, ήτις έδελταν ούτως εκπληρούμενος το όνειρόν της και ήτις καθ' έξοχήν ήκτοτε, θερμώς επεκαλείτο τον ουρανόν επί του άγνωστου των προσώτων, οδτινι: τα ευεργετήματα δε περιωρισήσταν μόνον εις τα δεικτρα.

Πράγματι, ο Ίούλιος: έπιτυχώς τελειώσας τας σπουδάς του και επιθυμών να επιδόθη εις την ιατρικήν, ελάμβανε τακτικώς εκ της άγνωστου προλεύσεως, μικράν σύνταξιν κατώ: και το ποσόν τὸ αναγκαίον δι' έκδοσιν του εξίστασιν.

— Μίαν μόνον έχω θλίψιν, επαναλάμβανε συχνάκις ή χήρα, τὸ να μη δύναμαι να εδραστηρίω την γενναίωδωρον άνδρα, οστις: μάξι επεδούλουι ούτω τὰς ευεργεσίας του.

— Ω! άπήντα ο κ. Φίλιππος, ό συνήθως: μουτικισύμβουλόσ της, θα ήναι πολύ πιθανόν καλείς γρηγοίς στρατηγός, οδτινι: ο σύζυγός σας θα ζωσει την ζωήν, οτε ή το στρατιώτης.

Ο κ. Φίλιππος, οστις κατόκει από πολλών ηδών των εις το παράπλευρόν των διακρίματα, ήτο γέρων καθαρώνιατος και φιλόκαλος, πάντοτε ανεξαρτέτως: μαύρα ενδεδυμένος και ζών μόνος, από τα μικρά του εισοδήματα χωρίς ποτέ κανείς να διεσούση εις την κατικίαν του. Κάθε Κυριακήν εξήρχετο μετά το γεύμα και μόνον κατὰ την ώραν του δείπνου επανέκμαπτε.

Είς ένικιαστής διηγήθη ότι τον συνήνητησαν ήμέραν τινά, κρατούντα ανθόδαιμον, εις τα περί της Μοναχίας. Αυτή δε ή κ. Σαβίθε ένόμισεν ήμέραν τινά δε την ειδεν εις ένα των διαδρόμων του εδρείς νεκροταφείον ;

Άλλ' ήτο γυνή διακριτική μη αναμνησμένη εις τας ύποθέσεις των άλλων και χωρίς ουδέ κόκκον της περιεργίας ταύτης, την όποιαν απολύθουσι εις το φθλον της.

Ενόησεν δι το ζήτημα τουτο άνεξει πηγήν τινα του γέροντος, καθότι, εν εδωκε ήρωδν απεσούμισεν τον μικρόν Ίούλιον, οστις ήρώτησε:

— Σεις δεν ήρθε, κύριε Φίλιππε, που συννητήσαμε σήμερον στο νεκροταφείον ;

Και ήλλαξεν αυτή θέμα συνομιλίας δια να μη του προενηση την ελαχίστην λύπην.

Πρέπει να ήπωμεν ότι έτερε δια τον γείτονα της φιλόστοργον ευγνωμοσύνην και σεβασμόν, από της εποχής της ασθένειας του τέκνου της (κακοήθους: ελαράς, ήτις παρ' ολίγον τὸ ανήπαζε) κατὰ την όποιαν ο κ. Φίλιππος την εβούθησε δια των συμβουλήν του, των περιουήσεων του και δη και δια του βαλαντίου του. Πολλάκις παρεμίμειν παρὰ το προσκεφάλιον του αδθενούς επαγρυπνών και περιποσούμενος αυτόν, ώ: καλός πατήρ με τόνην τρυφεράν άφροσύνην, ώστε ή μήτηρ ήσθάνετο αναβλύζοντα δάκρυα ευγνωμοσύνης δασίς τὸ ενεθυμείτο.

Και όμως (ποσόν τὸ άπασιθαί είναι ανθρώπινον!) ήως τότε ή κ. Σορβιέ, δι' όρκου θα εβεβαίωυ ότι ο γέρον άπηχόνατο όλα τα παιδια και ιδιόζύντω: τον Ίούλιον, τώσων

οληρώς απέθλιπε και άπεταίετο προς τα άδία πλάσματα, τα όποια εντούτας δεν την είχαν περαξή.

Άλλ' από της εποχής εκείνης, είχαν άλλίξει καθ' ολοκληρίαν διαθέσεις, ενίαπεροσως δια την υγείαν του μικρού, δια τας σπουδές του, άνταμείβων μάλιστα αυτόν επί της επεμελείας του δια βραβείων πτωχικών τή άληθείας, αλλά λίαν ζωηρώς συγχινούτων την καρδίαν της μητρός.

Κεχποτε, εντούτις, ο μικρός τάχων αυθόμως προς εκείνους τον όποιον άνωμαζε επαπύτου του εσταμάτα, καταπτούμενος υπό του αφηνος αλλοιουόμενου προσώπου του, αλλά τουτο περασιλόν και ταχέως διασκεδαζόμενον ήτο νέφος, και ο γέρων άμειρία άσπαζόμενος την ζωνήν του μικρού κόμην

Μίαν μόνον φρον άνθυμώθη εναντίον του.

Ο Ίούλιος, περιέργος και πονηρός, ώ: οι πλειστοι των παιδιων, έπωλεηθης της ως εξ άπροσεξίας ήμικανούτου άφοβήσεως θύρας, εισήλθε λάθρα εις τὸ άνηγορευμένον διαμέρισμα και ήδών μεγάλην εικόνα δια μέλανος πέπλου κακαλυμμένην με παράσημον εξήγγον προσεπάθει ναδπαγέρη την σκέπην, δι' αφηνος χερ τις τον έσυρεν από το ού: και τον ώθησεν αποτόμως έξω του δωματίου εν άκαρεί.

Δεν έπόησε ποτέ λόγον περί του παθήματός του, ο δε κ. Φίλιππος ήρεσθήεν να τρι ειπην.

— Να μη σε ζανακίσηω, άκούς ;

Άλλά με τουοτον τόνον, ώστε το παιδίον διετήρησε βαθείαν την έντύπωσιν.

Δέκα παρήλθον έτη.

— Ίού τα 40 σας φράγκα, με θλας μου τας ευχαριστίας, κ. Σορβιέ, δεν είναι διόλου άκριβά, δυσκόλως δε θα εύρισκον άλλωσθ εργασίαν καλλιτέραν και τόσο εθθηγήν.

— Ευχαριστώ, κύριε άκριθώς: μη αυτά συμπληρούται το ποσόν δια την προσχή του Ίουλίου μου εξέτασιν.

— Οσον δι' αυτό, ο προστάτης του θα οικειθή βεβαίως.

— Ιροτιμώ να λαμβάνω τας προφυλάξεις μου δια πών ενδεχόμενον.

— Δεν τον ήκουσα χθες εσπείρας: ποτε επείστρεψε ;

— Η μήτηρ άνεστέναιε.

— Μπιά! παρεκτρέπεται λιπόν ;

— Η νεότης βέβαια θα κάμη τα ιδικά της.

— Έχει άρα γε προτοιμάσει τας εξετάσεις του ;

— Ά! βέβαια . . . το . . . τὸ ελπίζω.

Και δια να κρύψη την στενωφίαν της ελαβε τα δύο χρυσά νομίσματα και άνοίγουςα τὸ έρμαρίον:

— Εδω είναι ο κουμπάρός μου, ή μάλλον ο του Ίουλίου, είπε, σύρουσα κυτίον κάτωθεν σπιθικός ύποκαμίσιον.

Άλλ' έστη αφηνος έμβρόνητος.

Τὸ κυτίον ήτο κενόν.

— Τι έχετε ; ος τα έκλεψαν άρα γε !

— Άδύνατον ! τα χρήματα ύπτηςον άκόμη χθες πρωι και ουδέεις εισήλθεν εδω πλην του Ίουλίου.

Αιτηθεία ώρότης εκάλίψε τὸ πρόσωπόν της και άγωμ

νιώσης αδημονία συνσπργζε την καρδίαν της.

— Δεν είναι εκείνος, ός δε είναι εκείνος, κύριε, άνερωήησε συναντήσασα τὸ εξίσταστικόν του γέροντος βλέμμα.

Άλλά ταυτοχρόμως αι δυνάμεις της εξήλιπον και καταπεσούσα επί καθόματος άνελύθη εις λυγμούς.

— Σα: παρακαλώ, καλή μου κυρία, μη ταράττεσθε, έχετε εμπιστοσύνην εις εμέ.

Δεν είναι μήπως ο παλαιότερός σας φίλος ;

Ο Ίούλιος: έχει κακάς συνακατηροάς . . . παρεκτρέπεται ;

— Συμφάζει ει: τὸ παίγιον . . . είπε χαμολοφώνως.

— Μπιά ! τὸ χαλόν δεν είναι άσπαζόθωτον.

Ο υίός σας: έχει καρδίαν, μόνον τῷ χρειάζεται εν μάθημα.

— Κύριε !

— Μείνετε ήσυχος: ή άπαύσιμα ούκ τρώς ή δεν οά τῷ χρειασθή και δευτερον.

— Άλλά φοβούμαι μή . . .

Δεν έσγε τον καιρόν να τελειώση.

Η θύρα ήνοιγήθη βιαώς: επί της φλιεσ παρουσιάσθη νεανία καταβεβλημένος και πυρσώσων, με πρόσωπον ήλωωυμένον ει: της άπνότης.

— Επί τῆ θέα της μητρός του και του άνοικτου έρμαρίου, ένόησε και κατόστη πελιθούς.

— Ίδω τὸ έργον σου Ίούλιε: ειπεν αυστηρώς ο γέρων.

— Ω: θλαι αι άδραντες και οδύθμοι φύσεις, ο ένοχος εξεβασσε κατὰ τὸ ήλληροσ, του όποιου ή μεσολάθρησις τον εξώργιζε.

— Είμαι έταμος να ύποστώ τας επιπλήξεις της μητρός μου, κύριε, άλλ' οδχι και τας ιδικάς σας.

— Γιί μου !

— Και όμως θα τας υιοκίτης Ίούλιε ! εαν δεν ερυθρή: ενώπιον εκείνης, ήτις άκαταπαυσως: έργάζεται δια να επαρκήσει ει: τας παραλόγους διαπάνας σου, θα σ' αναγκάσω να ερυθρήσθεις ενώπιόν μου !

— Ενώπιόν σας !

— Μάλιστα, ενώπιόν μου, οστις σ' έκαμα ο,τι ειπασ, οστις από δεκαπένητε ηδη έτη διαπανός δια την εκπαίδευσίν σου.

— Σεις, σας ειπθε ! άνεκαρξεν ή κ. Σορβιέ συμπλέκουσα τας χείρας . . .

Άλλ' ή εξεβασμός του νεανίου είχαν υπερβή πών όριον.

— Ά ! σας ειπθε, έ λιπόν ! δεν σας εύχαριστώ: άντι απλεύ άμαθού: πλην ευτουχούς όπως ήτο ο πατήρ μου, μη έκαματε δια της παιδείας εκπεστων και ελεινόν, ει: τον όποϊον, δεν άπομένει κατ' αυτήν την ώραν η ν' αποτινάξη τον ήγκέφαλόν του !

— Παιδί μου !

— Και διατὸ τουτο, σε παρακαλώ ;

— Βπαζια έχασα, δεν έχω να πληρώσω, είμαι ήτιμομμένος.

— Και θέλεις να εξαγοράσης τὸ σφάλμα δι' ήγκλήματος !

— Αυτό είναι ιδική μου δουλειά.

— Με συχωρείς, είναι ιδική μου. Η ζωή, την όποιαν τώσων εδούλως διαβάτης, δεν σοι άνήκει . . . όφελεις να δώτης λόγον . . .

— Είς ποσόν ; εις ος ;

— Όχι.

Και σύρον αυτόν με βίωμην άσυνήθη δια την ήλικίαν του, χωρίς ο άλλος να σκεπθί η' άντισταθί, εντός του πάντοτε καλώς εκκλεισμένου του οικήματος, τον ώθετ έμπροσθεν του πλαισίου του όποιου, δι' άποσώμου χειρονομίας αποτιπή τον μέλανος πέπλου και αποκαλύπτων εικόνα νεανίου με λαρόν τὸ βλέμμα και σύνου: τὸ μέτωπον !

— Όφείλεις να δώτης λόγον εις εκείνον, οστις προ εικοσιν έτών έδωκε την ζωήν του δια να σώση την ιδικήν σου ει: εκείνον, οστις δια να εξαγοράση τήν καταδικασμένην ύπαρξίν σου, άουσίασεν όλόκληρον ύπαρξιν εργασίας, όδης και τιμής: εις εκείνον τέλος, του όποιου ή μήτηρ σου τολάχαιον, εδλαθώς: έτέρησ την άνάμνησιν και του όποιου κάθε έτος στεφανώων τον τάφον.

— Περί τίνος όμειλίτε λοιπόν ; ειπεν ο ένυχος, ύποχωρως προ του κεραυνόβλου βλέμματος του γέροντος.

— Περί του ήτρου Φραγκίσκου Βουκελέν ! του υιού μου !

Ο Ίούλιος τον παρετήρησεν επί σιγισμῶν ενός.

— Του υιού σας . . . και ειπθε σεις . . . ω !

Και, έπασε γονυκλιών.

Ο ύστατος πόθος του Φραγκίσκου Βουκελέν εισηκούσθη: ο πατήρ του δεν είναι πλέον μόνος: ο θετός του υίός περιβόλλει τῷ ήτρου του με τρυφεράν φιλοστοργίαν.

Ο Ίούλιος Σορβιέ επείρατωσε λαυπρώς τας σπουδές του και γενναίως κατεκλήσασα την ερυθρήν ταίναν, ήτις κατεπέθη ποτὸ επί της επικηδείου κληύς εκείνου τον όποιον ονομάζει εμεγαλιότερόν του αδελφόν.

Είναι ει: των κερυραίων της ιατρικής και το όνομά του είναι πασίγνωστον ει: τας μητέρας, διότι προς άνάμνησιν εκείνου ει: τον όποϊον όρειλει την ζωήν, αφιερώθη ει: την θεραπειάν των μικρών παιδιων.

Εύγ. Κανδαρζής.

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

EDMOND DEMOLINS

Η χαρακτηριστικώτερος τύπος της παρινητής εστίας είναι τὸ μέγα και πολυώροπον οικημα, τὸ εις πολλά διαμερίσματα διηρημένον γνωστόν υπό τὸ όνομα appartement. Εάν εισέλθωμεν εις τὰ οικήματα ταύτα, καίτοι ο εκ του επιβάλλοντος εξωτερικού αυτών μόνον κρίνω, ήθελεν ύποθέσει δι: οι εν αυτός κατοιν

κούντες έχουσιν άνετώτατον τόν βίον, θά ιδώμεν άσφυκτικήν συσσώρευσιν εντός των οικιών τούτων· όσοι ύροφοι, τόσαι και οίκογένειαι, συχνότατα δέ πολλαί οίκογένειαι έν τῷ αὐτῷ ὀρόφῳ. Ἐάν διεισδύσωμεν εἰς ἕκαστον τῶν διαμερισμάτων τούτων, θά ιδώμεν τήν αἰθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, καί τό ἐστιατόριον, ἀμφοτέρω εὐρύχωρα σχετικῶς δωμάτια, μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας διακεκοσμημένα, κείμενα δέ ἐπί τῆς κυρίας τῆς οἰκίας προσόψεως.

Ζητήσωμεν ἤδη καί τά λοιπά δωμάτια τῆς διημερεύσεως καί τοὺς κοιτῶνας. Θά εὕρωμεν ταῦτα εἰς τήν ὀπισθίαν τοῦ οἰκίματος πτέρυγα, στενόχωρα, μικροσκοπικά πολλάκις, συγκοινωνοῦντα δέ μετὰ τῆς αὐλῆς, ἥτις σινηθῶς οὐδέν ἄλλο εἶναι ἢ βαθύ φρέαρ ἄνευ ἀέρος καί ἄνευ φωτός.

Ἐκεῖ περιορίζεται ἡ οἰκογενειακὴ ἐστία, ἐνῶ τὰ τῆς ἐπιδείξεως δωμάτια τὰ πρωρισμένα διὰ τοὺς ξένους, κατέχουσι τό καλλίτερον πῆς οἰκίας μέρος. Τῆς ὀλιγαρίας ταύτης περὶ τήν ἀνεσιν ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ἐστίᾳ δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένοι ἐν Γαλλίᾳ, οὔτε οἱ ἀποτελοῦντες τήν τάξιν τῶν ἀστῶν, ἀλλ' οὔτε οἱ χωρικοὶ καί οἱ ἐργάται.

Τὸ ἄνετον καί φιλόκαλον ἐν τῇ ἐστίᾳ περιβάλλον ἀναπτύσσει τό αἰσθημα τῆς ἀξιοπρεπείας καί ἀτομικότητος. Ἀναπολήσατε τὰς ἀθλίας καί ρυπαράς κατοικίας τῶν πλείστων ἐκ τῶν ἡμετέρων χωρικῶν, καί φαντάσθητε τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκ παιδικῆς τῶν ἡλικίας ἀνατραφέντας ἐν τοιούτῳ περιβάλλοντι, ἔπερ μικρὸν διαφέρει τῆς καλύδης ἀγρίων· προφανῶς τοιοῦτο περιβάλλον εἶναι ἥμισυτα εὐνοϊκὸν εἰς τήν ἀνάπτυξιν τῆς ἀξιοπρεπείας καί ἀτομικότητος αὐτῶν· διότι ἀναντιρρήτως μεταξὺ ὧτων τῶν ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων ἡ τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας εἶναι μία τῶν ἰσχυροτέρων, ὡς ἀμέσως ἐπὶ τοῦ ἐσωτέρου, οὕτως εἰπεῖν, βίου διαρκῶς καί καθ' ἕκαστην ἐπιδρώσα.

Τούναντιον ὁ γεωργός, τοῦ ὁποίου τήν κα-

τοικίαν ἐπεσκέφθη ἐν Hawthorden τῆς Ἀγγλίας, καί ὁ ἐργάτης μηχανικός, ὅστις μᾶς προσέφερεν ἐν τῷ οἴκῳ του τέιον ἐν Penicuik, ἰσχυρῶς ἐπηρεαζόμενοι ὑπὸ τῆς εὐάρεστου ἀπόψεως τῆς οἰκογενειακῆς τῶν ἐστίας καί τῆς ἀνέσεως, ἥς ἐν αὐτῇ ἀπολαύουσι, μορφοῦσι περὶ ἑαυτῶν ὑψηλοτέραν ἰδέαν καί διαυγέστερον αἰσθάνονται τήν ἰδίαν αὐτῶν ἀξίαν καί ἀτομικότητά· οὔτοι εἰσερχόμενοι εἰς τήν ἐστίαν τῶν ἡσθάνοντο ἀνυψούμενον ἐν ἑαυτοῖς τό ἀξίωμα τοῦ ἀνθρώπου καί ἔδραστο παρ' αὐτοῖς ὁ αὐτοσεβασμὸς (respectability), ὡς λέγουσιν οἱ Ἀγγλοὶ.

Ἡ τοιαύτη τῆς ἐστίας διοργάνωσις ἀναπτύσσει τήν πρὸς τήν πρόδον τάσιν καί προδιθέτει εἰς τήν ἐπιτυχίαν ἐν τῇ βιοπάλῃ. Ὁ λαός, ὁ εἰθισμένος εἰς τὸν ἀπλοῦν καί στοιχειώδη, οὕτως εἰπεῖν, βίον, ἀρκεῖται εἰς τὰ ὀλίγα, ἔχει βλέψεις καί ἐπιθυμίας μετριωτάτας εὐκόλως ἰκανοποιουμένας. Ἄλλ' οἱ ζητοῦντες ἀνετώτερον πῶς τὸν βίον καί τερνεοτέραν τήν οἰκογενειακὴν ἐστίαν αἰσθάνονται τήν ἀνάγκην ὅπως πλείοτερον ἐργασθῶσι πρὸς πορισμὸν τῶν ἀναγκαίων.

(*Ἐπιτελεῖται ὁ συνέχεια)

Ἄγλαϊα Πρεβεζιάτου.

ΠΙΟΘΟΣ

Ἦθελα νᾶμαι ἄγγελος ὥραιος,
ἔς τὸν ὄμο νᾶχω πάλλευκα φτερά,
ἔς ἄγνὸ λουσιμένον φῶς καί πάντα νέος
γοργά νά φτερουγίζω κ' ἑλαφρά.

Ἐάν φίλιος ἢ μορφῆ μου νά προβάλλω,
τὰ χεῖλι νά χαμογελοῦν γλυκὰ
καί νά ἀστράφτουν τάχρανά μου κάλλη
ἔς τὰ βάθη τῆς Ἐδῆμ τὰ μαγικά!

Ἐκεῖ ποῦ πάντα ἀνοιξίς γελάει
κι' ἀθανασίας λάμπει φῶς γλυκό,
ἦθελα ἢ ψυχῆ μου νά γροικᾶ
μυστήρια κ' ἔρωτα ἰδανικό! . .

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΤΟ
ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ

(Συνέχεια)

Τὸ φάσμα μὴ πτοηθὲν ποσῶς, ἔστρεφεν ἡμῖν τὰ νῶτα καί πτερόεν ἔρχισε νά τρέχῃ ἐπὶ τῆς στεράνης τοῦ τείχους, ἐνῶ ἡ αὐρά ἔσειε τὰς πτυχᾶς τοῦ χιτῶνός του. Κατἄλθεν ἀπὸ τῶν ἐπαλήξεων καί ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τοῦ θρασέως διώκτου του, ὅστις ὤρμα εἰς καταδίωξίν του, ὅτε ἐκβαλὼν τό πολέμοτον, ἐμπροθύλησεν ἐπαπειλημένως εἰς τὸν ἄερα.

Ἀσθενῆς φωνὴ ἤκούσθη καί ὁ δούπος σώματος. Δὲν ἐβλέπεμεν πλέον τίποτε. Φρίκη κρυερὰ μᾶς κατεῖχε καί δεισιδαίμων φόβος ἐστραγγάλιζε τὰς καρδίας μας.

Ὁ Γκουῖδο εἶχε σαγηνευθῆ καί ἀρεῦκτος ἀπολέσθη. Ἡ νεαρίδα τὸν εἶχεν ἀπαγάγει ὡς λείαν εἰς τὸ ἄνετον τῆς.

Τετέλεισται!

* *

Ἡ ἰδία φρικαλέα ἐντύπωσις κατεῖχεν, ὡς φαίνεται, ἔλους, διότι ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεσονυκτίας σιγῆς μία φωνὴ ἀνδρὸς ἐκ τοῦ ὀμίλου μας ἠγέρθη εἰς ἐπίκλησιν τρομαλέα . . .

— Γκουῖδο! . . .

Οὐδεὶς ἀπεκρίθη· ἡ σιγὴ βαρυτέρα κατέπιπεν, ὡς πλᾶξ τοῦ τάφου, καί ὁ ἰδρῶς τῆς φρίκης ἀνέθρωσκεν εἰς τὰς ρίνας τῆς κόμης μας. Ἐσιγῶμεν ἐν ἀπεριγράπτῳ δέει ἄγνω ἀπὸ πόσης ὥρας— εἰς αἰὼν μᾶς ἐφάνη ἀγωνίας—ὅτε βήματα βαρέα ἤχησαν ἐπὶ τοῦ λόφου καί λίθοι τινες ἐξεσπενδονίσθησαν μέχρις ἡμῶν. Μετ' ὀλίγων ἐφάνη ὁ Γκουῖδος χωρῶν μετὰ κόπου πρὸς ἡμᾶς καί φέρων— ὦ φρίκη! —ἐπὶ τοῦ ὤμου ἀδρανὲς τι λευκὸν σῶμα. Τὴν νεαρίδαν!

Τὸ στοιχεῖο τοῦ Καστροῦ! . . .

Κατἄλθε τὸ μονοπάτιον καί μακρόθεν ἐφάνησεν ὅπως μᾶς καθησυχάσῃ.

— Κυρίαί καί Κύριοι, ἐφάνησε μὲ τὴν φαιδρὰν του κατεῖχον φωνὴν, ἐνῆ ἑπαλλε συγκλήσεις αὐ-

Ἐκεῖ ποῦ λείπει στεναγμὸς καί πόνος,
ποῦ βασιλεύει αἰῶνια χαρὰ,
ποῦ τοῦ Θεοῦ ὁ διαμαντένιος θρόνος
σκορπίζει μύρια κάλλη ἱερά,

Ἐκεῖ ποῦ κρῖν' ἀμάραντα ἀνθοῦνε,
κι' ἀστράφτουν ὄλο χάρι κι' εὐμορφιά,
κι' ἀγγέλοι ἀργυρόφτεροι πετοῦνε,
ξανθόκομη τοῦ Πλάστου συντροφιά,

Ἦθελα νά τονίζω μελωδία
μὲ λύρα χρυσομένη, μαγική,
δοξάζοντας τὴν ἄπειρη σοφία
καί τὴν ἀγάπη Του τὴν πατρική! . . .

Μὰ κάποτε τὸν οὐρανὸ ν' ἀφίνω
καί κρυφοκαταβαίνοντας ἔς τὴ γῆ,
ὅε κάποιον ὀρφανὸ δροσιὰ νά χύνω
ἔς τῆς μαύρης νύχτας τὴ βαθεῖα σιγή! . . .

Ὅταν κοιμᾶται ἔς τὴ φτωχὴ του κλίνη
ἔρμω, γεμάτω πίκραις καί χλωμό,
γιατὶ κανεὶς δὲν ἐρχεται νά σβύνη
τὸν φλόγορὸ τοῦ στήθους του καύμω,

Ἐγὼ νά ἀγρυπνῶ κ'εἰ ἀντικρὺ του
μὲ τρυφερὰ ἄματιά καί στοργική
καί νά σκορπῶ γαλήνη ἔς τὴ ψυχὴ του
μὲ μιὰ παρηγοριά μου μυστική!

Ἄχ!.. ἦθελα ἔς τὸν ὕπνο του νά φέρνω
χαρᾶς λευκὴν ἀκτίνα, φωτερή,
καί μὲ χρυσαῖα ὄνειρα νά παίρνω
κάθε του σκέψη μαύρη, θλιβερή.

Τὴ χαραυγὴ, πρὸ τοῦ νά τᾶψυπνίζω
μ' ἕνα γλυκὸ ἔς τὰ μάτια του φίλί,
ἐλπίδας λουλούδο νά του χαρίζω,
μέο' ἔς τὴ καρδιά του νά μοσχοβολῶ! . .

Καί παίρνοντας θερμὴ ἀπὸ τὸ στόμα
τὴν πρωινή γλυκερά του προσευχή,
νά τινε φέρνω ἔς τοῦρανὸ τοῦ δῶμα
ἀγνή ὁσταυτὶ τοῦ Πλάστου ν' ἀντιχρῆ!

Πέτρος Κυριαζῆς.

νότος, μη τρομάξετε ! . . ο Γκουίδος ἐνίκησε κατὰ κράτος τὸν διάβολον καὶ συλλαβὼν τὴν θελκτικὴν Νεράιδα σὰς τὴν φέρω δεσμῶν! Ἰδού αὐτὴ Καὶ μὲ φωνὴν σοβαρωτέραν:

— Βίβε λιπόθυμος, προσέθηκε, καὶ παγωμένη.

Γρήγορα, βοήθησατέ με, καὶ εἰς τὸ ξειοδοχεῖν ὀπίσω. Δὲν ἤξεύρω ἄλλὰ φοβοῦμαι δυστύχημά τι. ταῦτα λέγων τὴν κατεβίβασεν εἰς τοὺς βραχιόνάς του καὶ μὰς τὴν ἐπέδειξε συγκεκινημένους, κρατῶν αὐτὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν, ὡς μήτηρ τὸ βρέφος της.

— Βίβε ὄρακά μὰ τὴν πίστιν μου ! . . εἶπεν, ἰδῆτέ τὴν ! . .

Ἰστάμεθα ἐμβρόντητοι πρὸ τοῦ ἡμιγύμου ἐκείνου εἰδώλου, ὅπερ ἐλίκνιζεν εἰς τοὺς βραχιόνας τοῦ ὁ Γκουίδος, ἀγνοοῦσαι τί νὰ σκεφθῶμεν, μὴ δυνάμεθα νὰ μαντεύσωμεν τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ἠτενίζομεν τὴν Νεράιδα ταύτην, ἐν ἀκουσίῳ θαυμασμῶ μωμιγμένῳ μὲ φόβον. Ἦτο ἐξόχως ἀγαλματώδης καὶ ἐκτάκτου πλαστικότητος ὄρατιον πλάσμα, μὲ χλωμόν πρόσωπον καὶ κλειστά τὰ κροσσώτᾳ βλέφαρα, ἐνῶ ἡ χρυσῆ κόμη τοῦ ἐσάρων τὸ ἔδαφος, ὡς βασιλικὸς μανδύας. Καὶ εἶχομεν ἐν τῇ παραστάσει μας τὴν πεποιθῆσιν ὅτι εἶχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν ὑπερφυσικὸν τι ὄν, μέλλον νὰ διαλυθῇ ἐνὸς ὀλίγου, ἐκ τούτου δὲ προήρχετο ἡ ἀκινησία καὶ ἡ κατάπληξίς μας.

— Ἐπὶ τέλους δὲν ἐνόησατε, ἐφώνησεν ὁ Γκουίδος, τὸ μυστήριον ; Ἡ νεράιδα αὕτη ἔχει σάρκα καὶ ὀστά, ὡς ὁμοίως αὐτά. Ἰδού, ἐγγισατέ τὴν· εἶναι παγωμένη, τόρα δὲ θέλομεν τὴν θερμάνει. Ἦδη θέλετε νὰ μᾶθητε διατὶ ἐπιπεπάτε ἀκινδύνως ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων, ὅπου μόνι: οἱ αἰλουροὶ δύνανται ν' ἀναρριχῶνται; Ἦ τὸ θάυμα τοῦτο δὲν εἶνε μυστήριον. Ἐχέτε πρὸ ὤμων μίαν ὑπονοστήτιδα, ἣν ἀδεύει: ἀφίπνισα πυροβόλησας. Φοβοῦμαι δὲ μὴ ἡ ταλαιπωρία αὐτὴ κόρη πάθῃ ἐκ τῆς τοιαύτης προμαλαίας ἀφυπνισέως της. Λοιπὸν γρήγορα ἀ: ἀπομακρυνθῶμεν ἀπ' ἐδῶ ὅσον γάχον, διότι ἡ δυστυχὴς ἔχει ἀνάγκη συντόνων περὶβάλλεων.

Ἐἶς ἀνὴρ ἐρρίψεν ἐπὶ τοῦ ἡμιγύμου σώματος τὸ ἐπανοφόριόν του, ὁ Γκουίδος περιτυλίξας αὐτὴν τὴν ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ ἐκινήσαμεν διὰ τὸ Πανδοχεῖον, κατὰ πλῆκτοι εἰσέτι διὰ τὸ παρὶδοχεῖον τοῦτο συμβεβηκός.

Ἐνῶ ὀλοταχῶς ἐσαδίζομεν, ὁ μαστρο Γιώργης,

ὄστις εἰς τὴν κραυγὴν μας ἐδραπέτευσεν, ἡ μάλλον κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, « τῶκοψε λάσπη » ἰδὼν ἡμᾶς μακρῶθεν ἐπιστρέφοντας εὐθύμως, σώους καὶ ἀκεραίους, ἀνεθάρρσε καὶ προσήγγισε τὸν ἑμιλόν μας.

— Αἶ, κύρ Γιώργη, ἐφώνησε τις τῶν συντρόφων μας, πᾶει, σώθηκε πιά τὸ χωριὸ σας· Καρρῆτε ! ἐβίβα, Πιάσαμε τὴν Νεράιδα καὶ τὴν καταβάζομε ἄστὸ χωριό. Νά τὴν δά ! . .

— Γιά τ' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἐφώνησεν ὁ ἀπλοϊκὸς ἄνθρωπος· βατταρίζω ἐκ τοῦ τρόμου, πνίξτε τὴν τὴν καταραμένην, πνίξτε τὴν νὰ πάη (θυσία) στὸ θεὸ νὰ σωθῶμε . . .

— Χιλίους ραβδισμούς εἰς τὰ ὀπίσθια, ξόανον ! μὲ θυμὸν ἐφώνησεν ὁ Γκουίδος, καὶ ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα τῷ ἐφάνη ἀστέον, ἤρχισε νὰ γελάει καὶ ὁ ἴδιος πρὸ τοῦ δεισιδαίμονος τρόμου τῶν χωρικῶν. — Βλέπετε ; μὰς εἶπεν. Ὅλα τὰ μυστήρια ἂν τολμήσωμεν νὰ τὰ ἐκτιμετωπίσωμεν θεοκρατέως, ἔχουμε μίαν λογικὴν αἰτίαν, διόλου δὲ ὑπερφυσικὴν. Τίς οἶδε ! τί κακὸν ἠδύνετο νὰ προκύψῃ ἐκ τοῦ ἐπισοδίου τούτου, καὶ ὅποιαν τύχην θὰ εἶχεν ἡ δυστυχὴς αὕτη κόρη, ἂν δὲν μὰς ἐρώτιζεν ὁ θεὸς νὰ περᾶσωμεν ἀπ' ἐδῶ ; . .

Ἄδύνατον νὰ περιγραφῇ ἡ φρίκη, ἡ κατάπληξις τοῦ Μαστρο Γιώτη καὶ τῶν ὑπαλλήλων του, ὅτε εἰσελθόντες θορυβωδῶς εἰς τὸ πανδοχεῖον, μὲ πρόδηλον σύγχυσιν διὰ τὴν ὕγιαν τοῦ παραδόχου πλάσματος, ὅπερ ἐκομιζόμενος, εἶπομεν ἀπρονοήτως αὐτοῖς, ὅτι συλλαβόντες τὸν ἐξαιπεδῶ ἢ τὸ στοιχεῖόν τοῦ Κράτους τὸ ἐφέραμεν οἰδηροδέσιμον εἰς τὸ πανδοχεῖον. Δὲν θὰ ἐπιστεῦμεθα κατ' ἀρχὰς ἐάν ὁ μαστρο-Γιώτης ἀριθμήσας ἡμᾶς δι' ἑνὸς ἐμπειρογνώμονος βλέμματος (διότι ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἐφοβεῖτο κἀνὲν εὐρωπαϊκὸν φενάκιμα) δὲν ἔβλεπε τὸν ἀριθμὸν μὲν ἑξέκοιον ὑπὸ δὲ τὸ ἐπανοφόριον ἵπεκφεύγουσαν μακρὰν χρυσῆν κόμην, καὶ πόδας ἀλαβαστρίνους, χυτούς, κρεμαμένους. Τότε ἔβαλλε μεγάλας κραυγὰς· κινδύνου, ὡς νὰ τὸν ἐπνίγον καὶ ἐφυγον εἰς τὸ μαγειρεῖον μετὰ τῶν ὑπαλλήλων του, ὅπουθεν διεβουλεύοντο ἐν ταραχῇ καὶ συγχύσει φρονῶν, νὰ ἐφορηθῶσι καθ' ἡμῶν διὰ ροπέλων καὶ μὰς ρίψωσιν ἔξω, ὅμοῦ μὲ τὸ διαβόλικόν τέρας, ὅπερ ἐφέραμεν.

(Ἀκολουθεῖ)

†
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΦΛΟΓΑΪΤΗΣ

Σοβαρὴν ἀπώλειαν ὑφίσταται ἡ Ἑλλάς· ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ διαπρεποῦς αὐτῆς πολιτευτοῦ καὶ λογίου κ. Θεοδώρου Φλογαίτου, ἀποθανόντος ἄρτι ἐκ χρονίου καρδιακοῦ νοσήματος. Πράγματι, ὁ προῦρος ἀναρπαγεὶς διαπρεπῆς

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΦΛΟΓΑΪΤΗΣ

ἀνὴρ, διακριθεὶς ἐν πρὸς τῇ Βουλῇ καὶ τοῖς γράμμασι, — διότι γνωστός ἤτο ὡς χειριζόμενος τὸν κάλαμον μετὰ πολλῆς ἐμβριθείας καὶ καλλιτελείας περὶ θεμάτων ἐπιστημονικῶν ἢ κοινωνικῶν, ὑπαγομένων πάνταν εἰς τὸν εὐρύτατον τῶν γνώσεων αὐτοῦ κύκλον, — καὶ ἐν αὐτοῖς ὡς καὶ ἐν ἐκείνῃ ἀπέτελεσε προσωπικότητα ἐκ τῶν ὀλίγων ἐν Ἑλλάδι, ἦτις, ἀποστερηθεῖσα τοῦ ἐπιπέκτου τούτου αὐτῆς τέκνου, ἀπεστερηθῆ ἐνὸς σπουδαίου τῆς προέβου καὶ εὐημερίας αὐτῆς παράγοντος. Διότι διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Θεοδώρου Φλογαίτου ἀπόλλυται οὐχὶ μόνον πολιτικὴ σωμαυλία ἔξωχος, οὐχὶ μόνον ἐπιτητῶν καὶ συγγραφεὺς ἐμβριθείας οὐ τῆς τυχεύσης, ἀλλὰ καὶ κοινωνικὴ φυσιογνωμία ἐξόχως ἐνδιαφέρουσα, ἀλλὰ καὶ δύναμις κοινωνικὴ ἐν τῇ Ἀττικῇ πρωτευούσῃ ἐκ τῶν πολλὰ δυνάμενων καὶ μετὰ μετριοπαθείας καὶ συνέσεως ἀπὸ πολλῶν ἀτακτῶν δρᾶσιν σκόπιμον καὶ κοινωρελῆ. Ἡ « Βοσπορίς » σπένδουσα εἰλι-

κρινὲς δάκρυ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ διαπρεποῦς ἀνδρός, ὄστις ἄλλοτε ὑπῆρξε καὶ συνεργάτης αὐτῆς καταχωρίσας ἐν αὐτῇ ἄρθρα πολλῆς ἀξίας καὶ μεγάλου κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος περὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς γυναικός, ἀπονέμει αὐτῷ ὑστατον φόρον τιμῆς δημοσιεύουσα τὴν εἰκόνα του, ἵνα τὴν προῦρος ἐν ἀκαμμία ἔτι πρῆσβυτικῇ ἡλικίᾳ ἀπὸ τοῦ φθαρτοῦ τούτου κόσμου ἐκλείψασαν ἐπιβλητικὴν καὶ συμπαθῆ φυσιογ. ωμίαν του δυνηθῶσι νὰ γ. ωρῶσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Δ. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

Ἐντὶ ἀληθοῦς ὀδύνης ἀναγράφομεν τὸν θάνατον ἀγαθῆς καὶ τετιμημένης δεσποίνης, ἀρίστης συζύγου καὶ φιλοστόργου μητρός, τῆς ἀειμνήστου Αἰκατερίνης Δ. Ἰωαννίδου, τὸ γένος Χιλιάτου ἐπισυμβάντα ἀκαριαίως συνεπιεί ἀμειλίχτου νοσήματος ἐν Ἑσκή-Σελῆ τῇ 24 Ἰαννουαρίου, ἐν ἡλικίᾳ τεσσαράκοντα καὶ τριῶν μόλις ἔτων.

Ὁ θάνατος αὐτοῦ ὁ τσοῦφος προῦρος ἔτι ὅση καὶ ἀπρόσπετος, εἶναι ἐκ τῶν ὀδυνηροτέρων, εὖς ἔχει νὰ διεκτραγωδηθῇ ἡ ἀνθρωπίνη καρδία· καθ' ὅτι ἡ πρότυπος αὕτη σύζυγος ἡ σκληρῶς ἐν πλήρει σταδίῳ δράσεως ἀναρπαγεῖσα καταλείπει ὀπίσω τῆς συζύγου ἀπαρηγόρητον, ἡ φιλόστοργος αὐτὴ καὶ γλυκεῖα μήτηρ ἀφίνει κατόπι τῆς τραγερῶν τέκνου, ἀβρὸν ἐπὶ κάλυκα, δι' ἐν ἡ ὑπαίξις τῆς ἴστο πλέον ἢ πολύτιμος, τὴν νεκρὰν καὶ συμπαθειστάτην, προσφιλεστάτην ἐκ ἡμῶν δεσπινῶν Καλυψῶ Ἰωαννίδου. Ἡ κηδεὶς τῆς εὐγενούς καὶ ἐναρέτου δεσποίνης ἐτελέσθη ἐν μεγίστῃ συρρητῇ πλήθους ὁμογενῶν τε καὶ ξένων μετὰ τῆς δεούσης πομπῆς καὶ μεγαλοπρεπέας προεξάρχοντος τοῦ ἱερατείου τῶν δύο ἑνοριῶν τῆς κινότητος, τὸ δὲ φέρετρον ἐπὶ ἀνηκτῆς νεκροφόρου ἀμάξης περιεστοιχίετο διπὸ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ σιδηροδρόμου ἐν στολῇ, ἀποτινόντων φόρον τιμῆς τῷ συναδέλφῳ αὐτῶν συζύγῳ τῆς μακαρίτης ἀξιότιμης κ. Δ. Ἰωαννίδου. Λόγον δ' ἐπιχρῆσθαι ἐξερωνήσε συγνιφίας τοῦ; πάντας ὁ ἱερὰ κ. Γενναδίου Ζηροάκης, ἐξάρας τὰς πολυτίμους τῆς μεταστάσεως γυναικείας ἀρετάς, ἅμα δὲ καὶ τὸ μάταιον καὶ φθαρτὸν τῶν ἀνθρωπίνων.

Θεμελιώτα ἀπευθύνομεν συλλυπητήρια τῷ ἀξιότιμῳ φίλῳ κ. Δ. Ἰωαννίδῃ καὶ τῇ εὐγενεῖ αὐτοῦ θυγατρὶ ἐπὶ τῇ ἀμειλίχτῳ συμφορᾷ καὶ εὐχόμεθα ὅπως ἡ ἀγνή καὶ μυσρόβλος τῆς μεταστάσεως ψυχῆς, ἦτις ὅλη ἀγάπη ἐπὶ τῆς γῆς τοὺς περιέβαλλεν ἐν τῷ κόλπῳ της, τοῦ παραμυθῆ ἤδη οὐρανῶθεν καταλείβουσα ἐν εἰδεί οὐρανίας δρόσου εἰ; τὰς φλογόμενας καρδίας τῶν τῆν μακαρίαν τῶν αἰθέρων δωμάτων γαλήνην.

Κ. Π.

Τὸ Λεύκωμα τοῦ Παναγίου Τάφου. Ἐξαντλήσαν τὴν α'. αὐτοῦ ἔκδοσιν, μέλλει ὅσον ὄψω νὰ ἐκδόθῃ τὸ β'. τὸ Λεύκωμα τῶν Παναγίου Τάφου τῆς ἐπιμελείας τῶν κ. κ. Μανιάκη καὶ Χ. Ἰλιόπουλου, φιλόλογου κλπ. Τὸ Λεύκωμα τοῦτο ἀποτελούμενον διὰ τῆς συνεργασίας διαπρεπῶν ἀνδρῶν ἀποβλέπον δὲ εἰς ἐθνικὰ συμφέροντα, δέον ὑπὸ πάντων τῶν ὁμογενῶν νὰ ὑποστηρίχθῃ ἐκθύμως, ὡς κατὰ τὴν α'. ὄψω καὶ κατὰ τὴν β'. αὐτοῦ ἔκδοσιν, τοῦθ' ὅπερ καὶ παρὰ πάντων ἐλπίζομεν.

Τιμητικὴ διάκρισις: Μετὰ πολλῆς εὐχρηστίσεως ἀγγέλλομεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν νῆαν πᾶν ἑπαίαν τιμητικὴν διάκρισιν, τὴν ἡ Α. Α. Μ. ὁ Σουλτάνος εὐπρεπῆσθαι ἀπονεύει τῷ ἐριτίμῳ δημοσιογράφῳ κ. Δημ. Σωφρονιάδῃ Ἐφέντῃ, ἥτις τοῦ ἀνώτατον παράσημον Ὁσμάνι Γ' τάξεως.

Γνωστὸν ἐστὶ ὁ κ. Σωφρονιάδης πρὸ ὀλίγων μόλις μηνῶν εἶχε τιμηθῆ παρὰ τῆς Α. Α. Μ. διὰ τοῦ παρασημοῦ Μετζίητῆ Γ' τάξεως, ἡ δὲ νῆα αὐτῆ, ἥς ἔσχε παρὰ τῆς Ὑψηλῆς τῆς Α. Α. Μ. εὐνοια ἐπιστέρει μακρὰν σειρὰν ἀλλοπαλλήλων τοιοῦτων τιμητικῶν διακρίσεων.

Ἐπειδὴ θερμότερα συγκαίροντες τῷ διαπρεπῶτι συναδέλφῳ ἐπὶ τῇ νῆα ταύτῃ τοσοῦτο πολυτίμητο, ἀλλὰ καὶ πᾶν δικαίᾳ ἐνδείξει τῆς παρὰ τῆς Α. Α. Μ. ὕψιλης εὐνοίας καὶ ἐκτιμῆσεως τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ, εὐχόμεθα αὐτῷ ἀπὸ καρδίας καὶ ἀναγέρας εἶναι τοιαῦτα.

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμε. ἀριθ.)

Ἡ διπλῆ βελονὴ τούλου (εἰκ. ἀρ. 3.) ἐκτελεῖται ἐκ τῶν δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ἀνάπαλιν. Εἰς τὴν πρῶτην σειρὰν σχηματίζομεν δύο βελονιάς φεστονίου εἰς μικρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν, εἴτα εἰς τὴν διπλασίαν ἀπόστασιν ἄλλας δύο καὶ οὕτω καθεστῆς. Εἰς τὴν δευτέραν σειρὰν ἐπαναλαμβάνομεν τὸ ἴδιον πρῶταί- νουσαι κατ' ἀντίθετον διε-

(εἰκ. ἀρ. 3)

θουσι, ἀλλὰ τὴν διπλὴν βελονίαν τοῦ φεστονίου λαμβάνομεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς σχηματικῆς ὀθλῆς. Εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῆς βελονιάς ταύτης, ὡς καὶ εἰς ὅλας τὰς τοῦ εἶδους τούτου βελονιάς, καλὴν εἶναι νὰ κρατῶμεν τὴν βελόνην ἀντιστροφῶς, ἥτις τὸ δεῦ ἄκρον πρὸς τὸ ἔξω διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀπαίτουμένη κανονικότης.

Ἡ point de toile (εἰκὼν ἀρ. 4.) εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν βελονιά τοῦ ἐνετικῶν τριγύπτου. Δι' αὐτῆς σχηματίζεται ψιβαδῶν τὸ ἔρασμα ἐκτελεῖται δὲ ὡς ἐξῆς. Τείνομεν ὀριζοντίως ἐκ τῶν δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐν νήμα καὶ ἀκίλῳθας σχηματίζομεν ἐπ' αὐτοῦ βελονιάς φεστονίου, λαμβάνονσαι συγχῶνος διὰ τὴν πρῶτην ταύτην σειρὰν καὶ τὸ νῆμα τὸ περιβάλλον

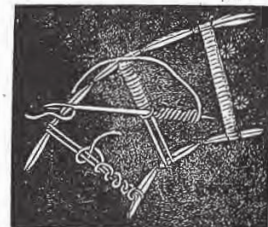

(εἰκὼν ἀρ. 4)

τὸν κύκλον. Εἰς τὴν δευτέραν σειρὰν ἐπαναλαμβάνομεν τὸ ἴδιον, διαπερῶσαι ὁμοίως διὰ τῆς βελόνης τὸ φεστονίου τῆς πρῶτης σειρᾶς ὡς δεκνύει ἡ εἰκὼν, καὶ οὕτω ἐξακολουθοῦμεν μέχρις οὗ πληρωθῇ ὁλόκληρον τὸ στέιν.

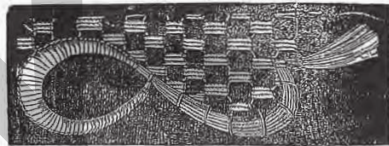
Καὶ αὕτη μὲν εἶναι ἡ ἀπλὴ ἐπεξεργασία τοῦ εἶδους τούτου· συνάμειβε ὁμοίως διατέτυσαι κατὰ βύλησιν τὰς βελονιάς, νὰ σχηματισώμεν ἐν τῷ μεταξύ ὀπίς, τετραγωνίδια καὶ διάφορα ἄλλα σχέδια.

Πρὸς κατασκευὴν τῶν γραμμῶν, αἱ ὀκλίαι χρησιμεύουσιν ὅπως συγκαταῶσαι τὰ διάφορα σχέδια, περιβάλλοντες ἀπλῶς μὲ βελονιάς φεστονίου τὰ τεινόμικρα νήματα θινάμεθα δὲ νὰ ποικιλλώμεν αὐτάκα μὲ μικρὰς θηλάς (picots) ἐκατέρωθεν, τὰς ὁποίας κατασκευάζομεν περιστρέφουσαι δικαίως ἢ ὀρθοκτικῶς περὶ τὴν βελονὴν τὸ νῆμα.

(εἰκὼν ἀριθ. 5.)

Μετὰ τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν διαφόρων τούτων σχεδίων, περιβάλλοντες τὴν περιφέρειαν αὐτῶν μὲ χορδὸν φεστονίου, τὸ ὅποσον πληροῦμεν μὲ 6-8 νήματα βαμδακτικῆς ταύτα περιστρεφόμεν ἐπιτρέπεται κατὰ μικρὰς ἀποστάσεις (εἰκὼν ἀρ. 6) καὶ εἰς μὲν τὰ πλατύτερα μέρη τοῦ σχεδίου

(εἰκὼν ἀριθ. 6.)

διπλασιάζομεν τὰ νήματα ταῦτα, ἵνα γίνωσι ὀγκωδέστερα· εἰ δὲ τὰ στενὰ περιστρέφωμεν αὐτά.

Ταῦτα εἶναι τὰ δυσκολότερα περὶ τὴν ἐκτέλεσιν σημεῖα τοῦ ἐνετικῶν τριγύπτου, διὰ τοῦ ὁποίου δεξιά γυναικαίαι χεῖρες δύναται νὰ κατασκευάσωσαν οὐ μόνον τὸ περιγραφόμενον περιτραχήλιον, ἀλλὰ καὶ διάφορα ἄλλα χρήσιμα πρὸς ἀποκόμην ἀντικείμενα διὰ μικρᾶς παραλλαγῆς καὶ καταλλήλου τῶν σχεδίων συναρμοσθήσεως, ἴδια δὲ ὠραϊότητα προσκεφάλαια ἀνακλίντρου.

ΑΓΑΓ' Α ΠΡΕΒΕΖΙΤΟΥ

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Εὐγενῆς ἀμύλλα: Τρεῖς μύσται τοῦ Ἀπελλοῦ συνομιλοῦσιν.

Ἐ πρῶτος:—Φίλε μου, ζῶντογράφισα πρὸς ἡμᾶς μίαν φανίδα ὡς μάρμαρον, μὲ τόσην φυσικότητα, ὥστε ὅταν τὴν ἔβαλε εἰς τὸ νερὸ, διὰ μίαν ἑβδόμη!

Ἐ δευτέρος:—Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε, ἀγαπητέ. Ἐγὼ ἐξωγράφισα ἐν τοπεῖον τῶν πολιτικῶν χωρῶν καὶ ὅταν κατὰ τύχην, ἐκρέμασα ἐπάνω ἐν θερμότερον, κατῆλθε διὰ μίαν 30 βαθμοῦ· κάτω τοῦ μηθινοῦ!

Ἐ τρίτος:—Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε, φίλτατε. Ἐγὼ ἔκαμα μίαν προσωπογραφίαν ἐνὸς διαπρεποῦς ὁμογενεοῦς καὶ τὸσον εἶναι φυσικῆ, ὥστε ζυρίζεται δύο φορές καθ' ἑβδομάδα!!!

Ἐ σιδηροδρομὸς καταρθῆσιν. Ἐκεῖνη ἐπιτροπὴ μὲ ὄρησις ῥίπεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ.

— Μὰ τί, φίλτατε μου; φαίνεσαι δυσασετοῦς ἐπειδὴ ἦλθα.

Ἐκεῖνος:—Ἀχ! κ' ἐγὼ ἤλθικα ὁ δυστυχὴς εἰς κανὸν σιδηροδρομικὸν δυστύχημα!.. σὲ εἶχα ἠσφαλαμένην δι' εἰςαι: χιλιάδας φράγκα!

Ἐν ἐσπερίδι:

Ἐ χαριτόδωτος οἰκοδόμησινα πρὸς ἕνα τῶν προσκεκλη- μένων, ποιητὴν τῆς μῦθας.

— Ἀγαπητέ μου ποιητά, εἶλοι παρετήρησαν ὅτι δὲν ἤνοηζατε τὸ στόμα σας καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν.

— Ἀπατήσθε, κυρία μου, τὸ εἶχα διαρκῶς ἀνοικτόν· δὲν ἔκαυσα νὰ χασμῶμαι.

Ἐ διάσημος μουσικὸς τῆς Γερμανίας Βάγνερ ὀπίφειρε ποτε ἀπὸ πονοκέφαλον καὶ ἀπεφάσισε νὰ ζυρίσῃ τὴν μακρὰν κόμην του. Συνεννόηθη λοιπὸν μὲ ἕνα κοῦρα, ὁ ὁποῖος εἰς ὀρισημὸν ὕψος νὰ μετέβαιεν εἰς τὸν οἶκόν του νὰ κάμῃ τὴν ἐγγύερσιν ταύτην. Ἐ κοῦρα ἐξήτησε νὰ ἐπωρεθῆ τῆς εὐκαιρίας καὶ διαδώσας τὸ γεγονός, ἐπροσώλησεν οὐκ ὀλίγας τρίχας τοῦ μουσουργοῦ, τὰς ὁποίας θὰ παρεδίδο μετὰ τὴν κοῦραν. Τὸ κόψιμον τῶν μαλλιῶν τοῦ Βάγνερ ἐγένετο, πλὴν ἡ παρούσα κατὰ τὴν κοῦραν οὐχοῦγο: τοῦ μουσικοῦ δὲ συνέλεξεν ἐπιμελῶς καὶ τὰ ἐκράτησε διὰ τὸν ἐαυτὸν τῆς. Στενοχωρημένος ὁ κοῦρας ἐξωκολογῆθη τὴν προσηλῶσιν, ἐκλικαρῶν νὰ τοῦ δεθῶν τὰ μαλλιά Ἐ κ. Βάγνερ ἐμεινεν ἀνέδοτος, συνεβούλευσεν ὁμοίως τὸν κοῦρα νὰ προσπαθῆ νὰ πείσῃ τὸν χασμῆτην τῆς γειτονήας νὰ τὸν κοῦρεῖται, διότι καὶ αὐτοῦ τὰ μαλλιά εἶχον τὸ αὐτὸ χροῖμα μὲ τὸ τοῦ Βάγνερ. Καὶ λέγεται ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην τὸ μῦθ Βερολίον ἐπλάγασε μὲ τρίχας ἐνὸς χασμῆτη ὑπὸ τὸ προσκέφαλον.

Ἐν καιρῷ τοῦ Σινταπωνικοῦ πολέμου Ἐ κυρία ἀναγνώσκουσα ἐφημερίδα: σκέπεται μεγαλοφρονῶσα.

«Ὡ! τὰ πράγματα τῆς Κίνας δὲν εἶναι καλά.» Καὶ ἡ ὑπερήτρια, ἥτις παρευρίσκειτο ἐν τῇ αἰθούσῃ· Κῦτάςε καλῆ, ἀκόμη πόρα μὲλις ἔσπασα τὸ κινεζικὸ τὸ βάλω καὶ τὸ πέρασα κ' ἔλας στὴν ἐφημερίδα.

Καὶ μεγαλοφρονῶσα:— Ἀμὲ βέβαια δὲν εἶναι καλά, ἀπὸ σπᾶνου εἶται εὐκολα.

ΚΟΡΝΗΛΙΑΣ Α. ΡΕΒΕΖΙΤΟΥ

(ΠΑΠΥΡΟΙ)

συλλογὴ ποιημάτων τυχεύοντα τοῦ θαφνίνου στεφάνου ἐν τῷ κατὰ Μάιον 1902 κριθέντι ποιητικῷ διαγωνισμῷ τοῦ ἐν Ἐμδρόνῃ Πανεωνίου Συλλόγου.

Τὸ τεῦχος καλλιτεχνικώτατα ἐκτετυπωμένον ἐν Ἀθήναις καὶ φέρων ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τὴν εἰκόνα τῆς ποιητρίδος αὐτοῦ, ἀφιερῶν δὲ εἰς τὴν εὐγενεστάτην Δεσφ. Χιούριαν, τιμᾶται ἐνταῦθα ὁστέον γρ. 5

» καλλιτεχν. » 8

» χρυσόδετον » 12

ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἄδετον » 6

» καλλιτεχν. » 9

» χρυσόδετον » 13

ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἄδετον φρ. χρ 4 1)2

» καλλιτεχν. » 2

» χρυσόδετον » 3

Ἐδρίσκονται μόνον εἰς τὴν Γραφεῖα τῆς «Βοσπορίδος.»

Τύπ. ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ καὶ Γ. ΓΕΩΡΓΗΟΠΟΥΛΟΥ
Κορυθούμ-Ἰάν ἀριθ. 3